

КАКО ДА СЕ ЖИВЕЕ ПОБЕДОНОСЕН ХРИСТИЈАНСКИ ЖИВОТ

Томас А. Дејвис

Наслов на оригиналот:
How to Be a Victorious Christian
Thomas A. Davis

Превод:
Натали Бојациевска
Миле Павловиќ

Лектура:
Драган Лазески

Корица:
Лазар Томовски

В О В Е Д

Најголемата потреба на црквата на адвентистите на седмиот ден денес не се повеќе пари, поголеми буџети, повеќе згради, повеќе институции и објекти. Не се работи дури ни за поголем број евангелизации. Она што нам како на црква на адвентистите на седмиот ден ни е потребно е спасение од нашите гревови. Бог не чека на повеќе бури, поголеми политички превирања, повеќе војни и гласови за војни, пред Христос да дојде. Тој чека Неговиот народ да извојува победа над гревот, за да може да им го довери небото. Исус дошол “да Го спаси Својот народ од неговите гревови”; да ни помогне да бидеме победници!

За да можеме да разбереме како е тоа можно, е причината за пишувањето на оваа книга; писателот ја обработува практиката на христијанската вера. На едноставен, а сепак силен начин, тој пред своите читатели го изнесува начинот на кој се живее христијански живот како вистински победник. Чекор по чекор тој од него прави пожелен и многу практичен начин на живеење. Исус повторно ќе заживее во вашето искуство, додека Го гледате како се воздига во целата Своја убавина и добрина на секоја страница од оваа книга.

Роберт Х. Пирсон

Поранешен претседател на Генералната
Конференција на Адвентистите на Седмиот ден.

С О Д Р Ж И Н А

Преглед и Дијагноза 7

Нешто недостасуваше - Точката на свртување - Не по пат на духовна осмоза - Смртоносниот карцином на гревот - Накусо

Вилард Саксби и Лаодикејците 14

Тројца против еден - "Можна ли е поголема измама?" - Не лицемери - Не се безнадежен случај

Најосновниот минимум 22

Јасни зборови - Не обликуван или преиначен живот - Девет знаци на обновувањето

Оној Кој ни помага да совладаме 30

Три закони - Најголемиот ветен подарок- Општење со Духот

Сржта на проблемот 35

"По природа, чеда на гневот" - "Ќе ставам непријателство" - "Морам да победам" - Настојувањето да се биде послушен не е послушност

180 степени христијани 42

Човекот наречен Џон - Две дефиниции на обратувањето - Исус на централното место

"Кога не би се спротивставувал" 48

Универзална и постојана љубов - Битка во градите - Соединет со своите идоли.

Содржината и клучната точка на Исусовото учење 54

Божественото понижување - Она што Отецот го барал, Јас го барам - Бог не Го сакал Исака - Нешта и ставови - Постојан, но потполн - Дали предавањето значи ропство? - Што значи да се прифати Христос - Обременет со вечни последици – Истиот човек, но поинаков

Но, јас не сакам да се предадам! 66

Нема одговор за 30 минути - Треба подобро да Го познаваме Исус – Нема случајно наоѓање - Здодевното станува фасцинантно - Проучување со други - Зошто се загубени благословите

Способност која ја контролира душата 74

Добивање на битката – Област од суштествено значење - Енергизирање на волјата

Верата и еден портокал 79

Едноставноста на верата - Поседување со вера - Дефиниција за вера - Една година е од големо значење – Развивање на верата - Доверба, без оглед на сè - Зборови на осигурување

Прашање на чувствата 88

Кога сме гладни, јадеме - Справување со непожелните емоции - Емоции кои не се грешни - Чувство на победеност, овенатост

Дали вашата душа правилно диши? 94

Проширување на метафората на Павле - Што значи "молете се постојано" - Пречка за молитвата - "Мене не ми се моли!" - Не се откажувајте - Божјата волја пред нашата

Четвртиот јапонски мајмун 101

Алка во синцирот на гревот - Исклучете го искушението веднаш - Без ментален вакуум - Исфрлување дури и на добрите нешта - Затворени умови, отворени умови

Две основни лекции 108

Двете лекции - Двете лекции мораат да бидат научени - Карактерот што сите мораат да го поседуваат

Дали сатаната бил во право? 113

Вечниот предизвик на сатаната - Неверојатно барање! – Да фрлиме уште еден поглед – Проблематичен концепт - Совршени во нашиот домен – Вистина против фанатизам

Докажување дека сатаната не е во право 120

Приговори на совершенството – Ослабнатите човечки можности - Алегорија - Интерпретација - Докажување дека сатаната е лажго

Кога христијанинот "ќе ја промаши целта" 130

Промена на менталната постава - Оправдувањето не го уништува егото - Запоставена молитва и проучување - Како се открива карактерот

Насочени кон победата 137

Ефектите на поразот - Поразот е непотребен – Наша најголема битка – Победи кои треба да се освојат - Премногу порти за набљудување?

Пред да се затворат портите 146

Патоказите се поставени

Пост скриптум 149

Додаток 151

Релевантни цитати од списите на Духот на пророштвото

ПРЕГЛЕД И ДИЈАГНОЗА

ПОБЕДА, победа во Христа е содржината на христијанскиот живот. Победа над секој и сите гревови, сите слабости, сите падови во животот.

Меѓутоа, многу адвентисти на седмиот ден се свесни дека не поседуваат целосна победа во своите животи. Една неформална анкета, спроведена неодамна во една голема адвентистичка црква, покажала дека големо мнозинство од нејзините членови не се сигурни во својата врска со Христа. А тоа не укажува на победа.

Во својот христијански живот и јас сум се сретнал со поразот. Долги години на пораз. Под пораз, не подразбираам привремени падови. Јас подразбираам пораз и тоа повторно и повторно, во мојата борба со гревот.

Накратко, еве ја мојата приказна: крстен сум на 18 години, искрен во својата желба да бидам христијанин, па сепак, набргу открив дека сум сè уште заразен со истите слабости што ги имав и пред крштевањето. И покрај сè, сè уште бев морално слаб, обземен со сомневања и под контрола на наследените и стекнати склоности кон гревот. Тоа можеби не беа нешта кои светот би ги сметал за грев, но Бог и јас знаевме дека се грешни.

Мојот духовен живот на академијата беше “падни - стани”. Есенските и пролетни молитвени седмици често ме инспирираа на посвето живеење. Но, насекоро повторно слизнував во својот стар живот на сомневања и порази.

За време на втората светска војна му се придржувив на кралското воздухопловство на Канада и поминав околу две години како медицинско

лице во бомбашка единица во Англија.

По војната им се вратив на студиите; моја цел беше да станам проповедник. На колеџот водев навистина активен живот како студент по теологија. Проповедав на колеџот и во околните цркви. Учествував во јавните евангелски состаноци. Давав библиски часови.

Нешто недостасуваше

Но, сè уште нешто недостасуваше во мојот религиозен живот. Однадвор, веројатно бев она што се очекува од еден студент - проповедник. Одвнатре, постоеше цел еден несакан харем од чувства и ставови - завист, лъбомора, моето јас, гордоста, нехристијанска амбиција - кои не се намалуваа со текот на времето и од кои не можев да се ослободам, исто како што не можев да си го сменам обликот на ушите или бојата на очите.

По одредено време дипломирај и бев повикан во служба. Служев во неколку области. Давав многу библиски часови за доктрините на Адвентистите на седмиот ден. Но, не можев да доведам никого кај Христа. Не можев, затоа што ни јас самиот вистински не Го познавав. Само некој кој навистина Го познава Христа, може да доведе други кај Него.

Во меѓувреме се оженив. Според моето мислење, ништо друго не може така да го обелодени карактерот на некоја личност како што е тоа случај со бракот. Особено кога ќе дојдат децата, вистинскиот карактер излегува на површина.

Со децата, почнаа да растат и проблемите во нашиот дом. На пример, мојата сопруга и јас имавме различни ставови за тоа како треба да се постапува со децата во разни прилики. Понекогаш се препиравме. Потоа, ќе паднев на коленици барајќи прошка и победа. А по неколку дена мојата сопруга и јас ќе ја повторевме претходната сцена. Тоа беше една вртелешка од која не можевме да излеземе.

Точката на свртување

Точката на свртување настапи онаа година кога се вративме дома по десет години поминати на мисионското поле. Мојата сопруга

замина во посета кај нејзините родители и некои од своите браќа и сестри. Се врати со визија. Во една од своите сестри таа видела духовен сјај, љубов, вера, отвореност, полни со надеж и христијанска победа за која чувствуvalа дека мора да ја извојува.

Таа започна да бара подлабок живот во Христа обидувајќи се да ги подели своите откритија со мене. Приказната за мојот отпор и конечното признавање на самиот себеси дека гордоста и самоистакнувањето се вистинската причина за мојот став не може да биде раскажана во оваа книга. Она што е важно е тоа дека на крајот јас започнав да следам некои формули и да се повикувам на некои ветувања. Кога го сторив тоа, започнав да сфаќам по малку како некој може да извојува вистинска победа во својот христијански живот.

А тоа нè доведува до темата на оваа книга.

Како што вели насловот, оваа книга треба да биде прирачник кој ќе одговори на прашањето, “Како”. Во неа е мојата намера, се надевам, да ги исполнам до некаде зборовите на Елена Вајт: “Тоа што на луѓето им треба е инструкции. Што треба да направам за да ја спасам својата душа?” - *Совети до писателите и уредниците*, стр. 25. И да додадам, оваа книга не кажува како да “направиш сам”, затоа што христијанството не е “направи сам” религија.

Додека тоа е сигурно така, исто така сигурно не е религија во која не треба ништо да направиш. “Работата во освојувањето на спасението е работа на соработка, заедничка операција. Треба да постои соработка помеѓу Бога и покажаниот грешник.” - *Дела на апостолите* стр. 482.

Зборот соработка сугерира план прифатен од учесниците во неа. Елена Вајт ја воздигнува соработката на едно повисоко ниво, кога пишува дека во планот на спасението постои наука: “Библијата ја содржи науката на спасението за сите оние, кои ќе ги слушнат и ќе ги исполнуваат Христовите зборови.” - *Основи на христијанското воспитување*, стр. 187.

Во овој контекст, терминот наука сугерира дека постојат воспоставени принципи во христијанството, кои можат да бидат откриени и разбрани, и дека, доколку верно им се препуштиме, тоа ќе резултира со ослободување од нашите гревови, и конечно, со реалноста на вечној живот. Тоа е подобро описано во познатите зборови од Библијата: “Целото Писмо е од Бога вдахновено и полезно за поука, за изобличување, за поправање и поучување во праведноста, за да биде Божјиот човек совршен и погоден за секое добро дело.” (2. Тимотеј 3:16,17).

Не по пат на духовна осмоза

Спасението, значи, не се здобива по пат на некаква духовна осмоза, или затоа што Бог е многу милостив и не сака да ги уништи грешниците - што е, се разбира, вистина - туку затоа што грешникот соработува со одредени духовни принципи.

Оваа соединувачка соработка не е полуказаридна, погоди - или - промаши, случајно постигнат потфат. Патот кон небото не се открива и по него не се оди случајно, на среќа. Ние не зачекоруваме по него водени од некакво мистериозно провидение, кое ќе ни ги насочува чекорите и покрај нашата бунтовност, негрижа, запоставување или рамнодушност. Конечно, не можеме да влеземе низ портите на градот кој се наоѓа зад звездите, затоа што случајно сме се нашле во друштвото на оние кои ќе влезат во него. Случајноста и среќата не играат апсолутно никаква улога на патот кон спасението.¹

Напротив, оние кои победоносно ќе влезат низ широко отворените врати на небото, ќе го сторат тоа затоа што извојувале победа над светот, телото и ѓаволот. А тоа ќе ги чини сè што имале.

Никој нема да биде роден одозгора без неуморни, постојани напори во сопствена полза. Секој мора самиот за себе да се вклучи во таа борба. Од исходот на таа борба зависи поединечното спасение на секоја единка. Иако Ноe, Јов и Даниел биле праведни на земјата, тие не можеле да ги спасат ниту синот ниту ќерката со својата праведност. - *Сведоштва, том 8*, стр. 313, 314.

Нас нè очекуваат големи победи кои треба да ги извојуваме и небо кое ќе го загубиме, доколку не ги извојуваме. - *Сведоштва, том 5*, стр.267.

Размислувајќи за мојот пристап кон оваа книга се соочив со еден проблем - всушност, со една опасност - наследена од пишувањето на ракописи со слична природа: проблемот на рамнотежата и опасноста која демне во нерамнотежата.

Сепак, во оваа книга постои одредена нагласеност заради самата природа на темата. Таа нагласеност може да води кон погрешно разбирање од страна на некои луѓе. Апостолот Јаков, со своето нагласување на делата во неговата тема за практичната вера, го навел Мартин Лутер да го потцени неговото послание како "невредно послание." И други имале слични проблеми со Јаков. А постојат и такви кои имале

проблеми со други делови од Светото Писмо заради слични причини.

Уште повеќе, се сеќавам на предупредувањето на Елена Вајт до “братот К.”, како што е запишано во *Одбранни пораки*, книга 1, стр. 176, 177. Нејзиното тамошно предупредување во врска со изнесувањето на идеите на начин кој може да биде погрешно разбран и да предизвика проблеми, мора да биде многу сериозно сфатено.

Додека пишував, си спомнавам на зборовите на Конрад Аденауер, поранешен канцелар на Западна Германија: “Сите се наоѓаме под исто небо, но немаме сите ист хоризонт”.

Оваа книга е напишана од една точка од каде што јас го гледам хоризонтот. Таа е запишана додека растев во моите проучувања, моите обзервации, моето искуство. Додека го правев тоа, се трудев да ги држам очите колку е можно понастрана од хоризонтот, вперени кон небото кое сите нè прекрива. Исто така, се обидов да погледнам зад небото кое го гледаме, кон Оној, Кој нè познава и нè почитува сите како личности, истовремено имајќи на ум дека Неговите услови и стандарди се непроменливи, вечни.

Смртоносниот карцином на гревот

Откако го кажав тоа, дозволете ми да ја додадам следната мисла кон оваа глава: на почетокот од својата последна книга, *Место за погубување*, починатиот еминентен журналист Стјуарт Алсон раскажува дека бил пациент во Националниот институт за здравство, Бетшеда, Мериленд, болен од леукемија. Додека еден ден талкал наоколу по својот спрат, влегол во собата за персоналот и налетал на натпис кој не требал да биде виден од пациентите: **СИТЕ ПАЦИЕНТИ ИМААТ НЕИЗЛЕЧИВ КАРЦИНОМ. СИТЕ ПАЦИЕНТИ ТРЕБА ДА БИДАТ ИСКРЕНО ИНФОРМИРАНИ ЗА СВОЈАТА СОСТОЈБА.**

Читајќи го натписот, г-дин. Алсон почувствува “темна бездна на стравот” длабоко во себе.

Стјуарт Алсон починал од карцином.

Можеме ли за момент да се соочиме со тој факт? Ние сите страдаме од смртоносниот карцином на гревот. Ние сме сите грешници, а “душата што згрешила треба да умре.”

Можеме да бидеме третирани со нежни зборови, со зборови што осигуруваат, што нè возбудуваат и нè загрижуваат - и да умреме во нашите гревови. Или можеме, без лага и сосема јасно да бидеме известени за тоа што е нашиот проблем.²

Кога се работи за медицински карцином, лекарот може нежно и сочувствително да го информира пациентот за неговата состојба. Но таа вест сепак ќе биде трауматична. Но, кај духовниот карцином, можеме да бидеме известени за неверојатниот откуп, кој го наоѓаме во Исуса Христа и за тоа како тој откуп работи 100 процентно за нас, ако со доверба се предадеме во рацете на Големиот Лекар.

Затоа, одлучив јасно и отворено да описам, врз основа на Библијата и Духот на пророштвото, што е потешкотијата на мнозина од нас кои сме членови на црквата. Тоа го направив на таков начин за да можеме, како пациентите во одделот за рак во Националниот институт за здравство да ја разбереме сериозноста на состојбата во која се наоѓаме. Кога ќе го сфатиме тоа, можно е да ја согледаме важноста од испортувањето на славното откупување, кое ни е понудено.

Во книга со ваков карактер, покрај проблемите кои веќе ги споменавме, се соочуваме и со проблем што да вклучиме во неа. Некои читатели можеби ќе помислат дека сум напишал премногу за една фаза од темата; други, дека сум напишал премногу малку. Некои можеби ќе мислат дека сум испуштил материјал кој требало да биде вклучен; други, дека сум вклучил материјал што требал да биде изоставен. Во секој случај, пишував од мој личен агол, со намера и надеж дека ќе му помогнам на некој читател да ја пронајде значајната, победоносна врска со Исуса.

Накусо

Победата подразбира борба. Зборот победа нема никакво значење без борбата. Затоа, оваа книга е за христијанската борба, која води кон конечната победа.

Христијанската борба не е лесна и во неа не смее да се влезе со непознавање. “Ќој цар”, прашува Исус “одејќи во војна против друг цар, не ќе седне да се посоветува најнапред”? (Лука14:31)

Во оваа книга ќе фрлиме непистрасен поглед на нашите права и должности, испитувајќи ги право должностите. Исто така ќе се осврнеме и на она што се бара од нас пред да можеме да почнеме да ги освојуваме нашите победи. И тоа можеме да го сметаме за важно, исто така.

Тогаш, ќе ги земеме во предвид нашите сојузници и ќе увидиме дека со нив е невозможно да ја загубиме војната.

Следејќи ги тие принципи, разгледувајќи ги методите и средствата со кои се доаѓа до победата, ќе откриеме дека пред нас се

големи барања, но уште поголеми можности, и уште и најголемиот потенцијал, кој победува на крајот од славниот и триумфален настан описан од апостолот Јован:

Потоа видов, и ете, големо мноштво народ, што никој не можеше да го преброя, - од сите племиња и колена, народи и јазици; тие стоја пред престолот и пред Агнецот, облечени во бели облеки и со палмови граничиња во рацете. И воскликуваа со висок глас, велејќи: “За спасението наше слава нанашиот Бог, Кој седи на престолот, и на Агнецот!” А сите ангели стоја околу престолот, Старците и четирите животни, и паднааничкум пред престолот и My се поклонија на Бога, велејќи: “Амин! Благослов и слава, премудрост и благодарност, чест и сила и моќ на нашиот Бог во сите векови. Амин!” А еден од Старците прозборува и ме праша: “Оние, облечените во бели облеки, кои се и од каде дошле?” А јас му одговорив: “Ти знаеш, господине.” А тој ми рече: “Тие се што дојдоа од големи маки; тие ги испраа облеките свои и ги избелија со крвта на Агнецот. Затоа се пред престолот на Бога, Кому My служат во Неговиот храм и дење и ноќе; и Оној, Кој седи на престолот, ќе се всели во нив; и нема веќе да огладнат, ниту, пак, да ожеднат; нив нема да ги пече сонцето, и никаква горештина; бидејќи Агнецот, Кој е среде престолот, ќе ги пасе и води на живи извори водни, и Бог ќе им ја избрише секоја солза од очите нивни” (Откровение 7:9-17).

ВИЛАРД САКСБИ И ЛАОДИКЕЈЦИТЕ

СПОРЕД *Годишникот на Адвентистите на Седмиот ден за периодот од 1890 до 1894*, Вилард Х. Саксби, ракоположен проповедник на Црквата на Адвентистите на седмиот ден, во тоа време служел во Охајо. Тој таму можеби служел сè до 1902 или 1903-тата година. Во текот на тие години, не бил издаден ниту еден *Годишник*. Затоа, не можеме да бидеме сигурни кога тој се преселил од Охајо во државата Вашингтон, каде што е запишана неговата адреса во *Годишникот* од 1904.

Во една од петте, шесте или повеќе години од службата на проповедникот Саксби во Охајо, Елена Вајт му напишала писмо во кое му укажала на некои работи кои тој имал потешкотии да ги согледа и да ги прифати.

Проповедникот Саксби го примил сведоштвото за време на еден камп на којшто тој присуствуval во Охајо. Тоа било дел од едно писмо кое се однесувало и на некои други проблеми, испратено со грижа за овој член брат. Сведоштвото за проповедникот Саксби му било предадено веднаш по завршетокот на еден од вечерните состаноци.

Кога еден друг проповедник, за кого проповедникот Саксби запишал дека бил некој проповедник А. и самиот Саксби седеле во шаторот на Саксби, проповедник А. го запрашал Вилард дали верува во Сведоштвата. На тоа прашање Саксби одговорил потврдно без никакво сомневање. Тогаш, откако заедно се помолиле, проповедникот А. полека го прочитал писмото со ракописот на сестра Вајт.

Писмото било долго единаесет страници. Првите пет се однесувале лично на проповедникот Саксби.

Откако проповедникот А. прочитал неколку реченици стасал до тврдење на кое Саксби остро приговорил. “Тоа не е така!”, нагласено извикал тој.

“Брату Саксби, кажи дека е така и Бог ќе ти помогне да увидиш дека е така.”

“Но, како да кажам дека нешто е така кога знам дека не е така?” протестирал проповедникот Саксби.

“Брату Саксби, кажи дека е така и Бог ќе ти помогне да увидиш дека е така” повторил проповедникот А. Потоа продолжил со читањето.

По околу една страница читање, проповедникот А. прочитал уште едно тврдење, на кое Вилард Саксби приговорил, “Тоа не е така!”

Повторно проповедникот А. одговорил на протестот кажувајќи го истиот совет што му го дал и претходно. Потоа, откако направил уште неколку забелешки, продолжил да го чита писмото.

Во писмото имало четири лични примедби на кои Вилард Саксби приговорил. За првата бил особено уверен дека е погрешна.

Писмото завршило и на Вилард Саксби му било дозволено да го однесе дома и да го врати следниот ден.

Кога влегол во својата соба, Вилард Саксби ја нашол сопругата во постела, но будна, загрижено прашувајќи се што го задржало. Кога ѝ го рассказал своето искуство, таа го замолила да ѝ го прочита сведоштвото од сестра Вајт. Тој приговорил тврдејќи дека е премногу доцна за да го прочита целото. Но се согласил да го подели со неа оној дел кој му причинувал најголеми проблеми. Пред да го прочита ѝ рекол на сопругата дека инсистирал пред проповедникот А. дека она што сестра Вајт го тврди не е вистина.

Тврдењето за кое станува збор било поврзано со односот помеѓу Саксби и неговата сопруга. Откако го прочитал, г-ѓата Саксби нагло се исправила во постелата, покажувајќи со прстот кон сопругот и со сета искреност што ја поседувала рекла: “Вилард, тоа е така!”

Тројца против еден

Описувајќи ја својата реакција на тврдењето на сопругата, проповедникот Саксби запишал:

Почнав многу сериозно да размислевам, во оваа насока: Мојата сопруга вели дека е така; и проповедникот А. поради својата увереност во Духот на пророштвото вели дека е така; и над сè, Господ, преку својата слугинка вели дека е така: тогаш мора да е

така - тројца против еден. Додека Го барав Господа во пост и молитва, ги согледав работите во вистинска светлина. Сведоштвото беше фотографија на мојот внатрешен живот и јас согледав дека е така. - *Преглед и гласник*, 18 мај, 1916.

Да го оставиме Вилард Саксби за малку и да се осврнеме на нешто друго.

Замислете си човек како оди по улица сосема гол и слеп со испружени раце опипувајќи го теренот околу себе. Тој не знае каде се наоѓа, ниту каде оди - бедник достоен за сожалување, нeli?

Но кога ќе се доближи до некој загрижен човек што сака да му помогне, тој извикува: "Jac сум богат! Мене ми оди многу добро. Имам сè што сакам."

Тешко дека би знаеле што да сториме со таков човек.

Но замислете дека, наместо еден човек, гледате стотици, илјадници, милиони во таква бедна состојба. И сите протестираат: "Jac сум богат. Сум успеал во животот. Мене ништо не ми недостасува."

Идејата е, се разбира, премногу неверојатна за сериозно да размислеваме околу неа. Како може некој нормален човек, а да не зборуваме за повеќе, илјадници или дури и милиони луѓе, да биде бедник, а да не го знае тоа? Како може да биде сиромав, а да не биде свесен за тоа? Сиромашен, кој мисли дека е богат? Слеп и гол, а да си замислува дека може да гледа и дека е облечен?

Повторно, идејата е навистина премногу неверојатна за да ја сфатиме сериозно.

Или можеби не е?

Се колебаме да извлечеме наравоучение, но Вдахновението веќе го направило тоа за нас.

И на ангелот на Лаодикиската црква напиши му: ...
велиш: "Богат сум, и се збогатив, и ништо не ми треба; а не знаеш дека си беден и проколнат, сиромав, слеп и гол" (Откр. 3:14-17).

Пораката до Лаодикеја се однесува на оние Божи луѓе кои тврдат дека веруваат во сегашната вистина. Најголемиот дел од нив се малки христијани кои го имаат името, но не и ревноста. - *Сведоштва, том 4*, стр. 87.

Пораката до Лаодикеја може да се примени кај Адвентистите на седмиот ден кои имаат голема светлина, а не одат во светлината. Тоа се оние што се декларираат како христијани, а не држат чекор со својот Водач и ќе бидат изблувани од Неговата уста ако не се покаят. - *Одбрани пораки, книга 2*, стр.66.

Според тоа, пораката до Лаодикеја со дијаграм би можела да биде претставена на следниот начин:

Како и со други пасуси од Библијата и Духот на пророштвото кои веќе ги разгледавме, така и поуката која ни ја дава сликата е многу свечена. Затоа што читаме: “Бидејќи си млад ... ќе те изблујам од устата Своја” (Откровение 3:16). *Библискиот коментар на АСД* за овој текст ни вели: “Симболиката на младата вода води до најлогичниот залучок. Таквата вода е разочарувачка и одвратна и оној што ја пие речиси инстистивно ја исплакува.”

Морам да се запрашам себеси во која од трите групи се наоѓам? Студената, младата или жешката?³

“Можно ли е поголема измама?”

Можно ли е поголема измама да се всели во умот на човекот, отколку чувството дека е во право кога не е! Пораката на Вистинскиот Сведок го наоѓа Божијот народ во жално залажување, а сепак искрен во тоа залажување. Тие не знаат дека нивната состојба е за жалење во Божите очи и додека тие на кои пораката се однесува си ласкаат себеси дека се наоѓаат во возвишена духовна состојба. Пораката на Вистинскиот Сведок ја разбива нивната самоувереност со јасно предочување на нивната вистинска состојба на духовно слепило, беда и голотија. Сведоштвото, толку јасно и отсечно, не може да биде заблуда, бидејќи Вистинскиот Сведок е Оној Кој зборува и Неговото сведоштво мора да биде вистинито. - *Сведоштва, том 3*, стр. 252, 253

Коментарот на Елена Вајт за пораката до Лаодикејската црква во седмиот том од *Библискиот коментар на Адвентистите на седмиот ден*, зафаќа околу 8 страници (стр. 959-967). На тие страници можат да се најдат повеќе од стотина зборови и изрази кои таа ги употребува за

да ја опише состојбата на Лаодикеја. Други описи можат да се најдат на други места во нејзините списи.

Секој поединечен член на црквата е повикан искрено и со молитва да го испита своето религиозно искуство во светлината на тие зборови. Помеѓу нив се и: "себичност"; "без...благост"; "бессилно, безживотно, бесчувствително религиозно искуство"; "половични христијани"; "самодостатност"; "духовна самозалажување"; заземање на "став на неоддаденост" во духовните работи; недостаток на понизност; задоволност со својата сопствена "самосигурност"; "себичен egoизам"; "самоиздигнување"; "лицемерство"; "самозалубеност"; "јалова вообразеност"; "своеволна незainteresираност"; "попуштање на гордоста"; "пожелување"; "светска амбиција".

Ова се цврсти, строги, брутално искрени согледувања. "Сведоштвото на Вистинскиот Сведок не е нежна порака" - Сведоштва, том 3, стр. 257. Тоа е "застрашувачка порака" (исто, том 1, стр. 186). Ние се спротивставуваме на тоа тие согледувања да ги ставиме покрај своето име. Инстиктот ни кажува да се завртиме на друга страна и да мислим на попријатни нешта, или да одлучиме дека тие не се однесуваат на нас.

Но, смееме ли толку брзо да ги оттурнеме на страна? Можеби, но така ги погубуваме своите души.

Да се осврнеме кон една друга порака, која нашиот Господ ја испратил до последната црква.

Во Матеј 25:1-13 е запишана Христовата парабола за десетте девојки, кои ги претставуваат оние што го чекаат Неговото враќање.

Поканети на венчавка, а тоа на истокот вообичаено се случувало навечер, десетте девојки ги понеле со себе своите светилници. Но, пет заборавиле да понесат доволно масло. Времето почнало да се одложува; а младоженецот сè уште го немало, па сите десет девојки потонале во сон.

Одеднаш, на полноќ се зачул повик: "Доаѓа младоженецот. Излезете да го пречекате."

Затечени, девојките се разбудиле и погледнале во своите светилници. Тогаш лудите пет разочарано откриле дека нивните светилници изгаснale и дека немаат масло во нив. Кога побарајте од другите пет да им дадат, овие ги одбиле - тие имале толку колку што им било потребно.

Сериозно загрижени, петте девојки побрзали да најдат масло. Но, кога се вратиле во куќата во која се одржувала венчавката, виделе дека вратите се затворени и заклучени. На нивниот повик да бидат пуштени внатре, одговорот гласел: "Ви велам, не ве познавам."

Оваа парабола се однесува на Лаодикејците, кои не се осврнуваат на предупредувањата и повиците што доаѓаат до нив и кои ги повикуваат да си обезбедат масло, кое е “Христовата праведност.” Тоа го претставува карактерот, а карактерот не се пренесува.” - *Сведоштва за проповедниците*, стр. 234.

Тие на крајот се будат и се трудат да ја исправат својата грешка, да ги сменат своите карактери. Но, неизречиво жално, веќе е премногу доцна! Времето на милоста е завршено.⁴

Не лицемери

Но забележете:

Луѓето претставени со неразумните девојки не се лицемери. Тие имаат почит кон вистината, тие ја застапувале вистината, тие се привлечени од оние кои веруваат во вистината; но тие не ѝ се предале себеси на работата на Светиот Дух. Тие не паднале врз карпата Исус Христос, дозволувајќи ѝ на својата стара природа да се распадне. - *Христовите параболи*, стр. 411.

Во продолжение, Елена Вајт вели:

Луѓето претставени со лудите девојки биле задоволни со површна работа. Тие не Го познаваат Бога. Тие не Го проучувале Неговиот карактер; тие не одржувале заедница со Него; затоа, тие не знаат како да веруваат, како да гледаат и да живеат. - исто.

Состојбата на Лаодикејците и на десетте девојки е суштествено иста со таа разлика што во параболата е описана нивната состојба по завршувањето на времето на милоста.

Лаодикејците не се “студени” што значи дека не Го отфрлаат Бога сосема. Тоа не се луѓе кои никогаш не оддавале впечаток на христијанство: тие едноставно не се “жешки”, не Му се целосно предадени на Бога. Тие се “млаки”, неоддадени, непредадени на Бога. “Пораката на Вистинскиот Сведок го наоѓа Божјиот народ (Лаодикејците) во жално залажување, а сепак искрени во тоа залажување.” - *Сведоштва, том 3*, стр. 253. Паралелно, описот на десетте девојки укажува на тоа дека тие не се лицемерни, туку дека се задоволни со површна работа. Како Лаодикејците, и тие се во неоддадена, непредадена состојба.

Вилард Саксби отпрвин бил уверен дека пораката на Елена Вајт не се однесува на него, дека таа згрешила. Но сознанието дека таа, проповедникот А. и неговата сопруга, сите мислеле дека пораката е за

него, причинило тој трезвено и искрено да се преиспита себеси. Како резултат на неговото доследно преиспитување на своето срце и животот, дошол до заклучок дека пораката навистина се однесувала на него.

Ние, Адвентистите на Седмиот ден денес, можеби сме во искушение да мислим дека пораката до Лаодикеја со својата интерпретација и апликација во списите на Духот на пророштвото не се однесува за нас лично. За братот Џонс и сестрата Смит, можеби. Но не за мене!⁵

Елена Вајт тврди дека пораката се однесува на поголемиот дел од членовите на црквата. Забелешка: Пораката е забележана во Библијата за последната црква, за нас кои денес живееме. Објавувачот на последната црква тврди дека таа се однесува на нас. Дали мојата совест и дали вашата совест можеби, сугерираат дека оваа порака се однесува и на нас лично? Тројца против еден?

“Испитувајте се сами себеси дали сте во верата, проверете се сами себе” (2. Коринтјаните 13:5).

Бидете одлучни да го дознаете најлошото за себе. Проверете дали имате наследство на небесата. Бидете искрени со својата душа. - *Сведоштва, том. 1*, стр.163.

Со пост и искрена молитва, со длабоко истражување на срцето, остро самоиспитување пребарајте ја душата. Ниту едно дело нека не му избегне на вашето критично истражување. - *Сведоштва, том 2*, стр. 158.

Оние, кои немаат време да им посветат внимание на своите сопствени души, секојдневно да се преиспитаат дали лежат во Божјата љубов и да се постават себеси на патот на светлината, ќе имаат време да им попуштат на предлозите на сатаната и да работат поинаку отколку што сакаат. - *Одбранни пораки, книга 2*, стр. 20, 21.

Не се безнадежен случај

Пораката до Лаодикеја не е безнадежен случај туку, една најотрезнувачка порака.

Но тврдењето на Вистинскиот Сведок не ги претставува оние кои се млаки како безнадежни случаи. Сè уште постои шанса да ја поправат својата состојба и пораката до Лаодикеја е полна со охрабрување; затоа што црквата која попуштила сè уште може да го купи златото на верата и љубовта, сè уште може да ја добие

белата облека на Христовата праведност и срамот на нивната голотија нема да мора да се гледа. Чистотата на срцето, чистотата на побудите сè уште може (во иднина) да ги карактеризира оние кои се со половина срце и кои се обидуваат да Му служат на Бога, но и на Мамона. Тие сè уште можат да ги исперат облеките на својот карактер и да ги избелат во крвта на Јагнето. - *Преглед и гласник*, 28 август, 1894.

Вистинскиот Сведок верно ја дијагностицирал болеста и препишал лек: белата облека, Христовата праведност во карактерот; злато, вера во Бога; и очна маст, која е Зборот Божји. Оваа "маст" предизвикува остра грижа на совеста (ожежување), затоа што ја уверува за гревот. Но, ожежувањето е неопходно за да може да дојде до излекување, па очите да се насочат само на Божјата слава!" - *Библиски коментар на АСД*, Коментар на Елена Вајт за Откровение 3:18, стр. 965.

Секој од тие подароци - златото, очната маст и белата облека – се добиваат преку Божјата благодат. "Преку делувањето на Христовата благодат гревот ни се открива во својата лоша природа и конечно се исфрлува од храмот на душата." - *Преглед и гласник*, 4 ноември, 1890.

Пораката до Лаодикеја е искрена порака, која без ласкање повикува на преиспитување на душата. Но постои причина заради која треба да ни биде мило што Бог ни ја упатил. Бидејќи без неа ќе продолжевме со својата духовна летаргија, додека не биде премногу доцна.

Кои Јас ги сакам, нив ги карам и казнувам. И така, биди ревностен и покаж се. Ете, стојам пред вратата и чукам. Ако некој го чуе гласот Мој и ја отвори вратата, ќе влезам при него и ќе вечерам со него, и тој со Мене. На оној, што победува, ќе му позволам да седне со Мене на Мојот престол, како што и јас победив и седнав со Отецот Свой на Неговиот престол. Кој има уво, нека чуе, што им зборува Духот на црквите. (Откровение 3:19-22).

Можеме ли да продолжиме да не одговараме на Христовата љубов? Можеме ли да Му дозволиме да стои и чека надвор од нашите животи, трпеливо барајќи покана да влезе во нив? Не треба ли да ги отвориме нашите срца и умови и да Му дозволиме Нему сесрдно и искрено, но со сочувство да ни ги открие нашите потреби? Не треба ли да го прифатиме од Него единствениот лек, кој може да не излекува од нашите духовни болести?

Ако не го сториме тоа, ќе се лишиме себеси од простувањето, од заменувањето на чувството на вина со мир, од вечноста. Кое разумно суштество би сакало да избере таква загуба?

НАЈОСНОВНИОТ МИНИМУМ

ЉУБОВТА е доминантна Божја карактеристика и љубовта посегнува по другите. Божјата љубов посегнува нанадвор, за да ја подари својата топлина на сите Негови созданија.

Но љубовта бара одзив, и Бог сака доброволно враќање на Неговата љубов од сите Свои созданија. За жал, Тој не примил таков одзив од многу човечки суштства во изминатите 6.000 години, бидејќи нашата раса е во побуна против својот Создател.

За сето тоа време Бог се обидувал да го врати човештвото назад во тој топол круг на Неговата љубов. Но, Тој можел да го направи тоа само за релативно малку луѓе. Мнозина не биле заинтересирани. А некои, кои биле заинтересирани, никогаш не влегле во тој круг, бидејќи не сакале да ги исполнат условите кои Бог ги поставил.

Тој поставил колку е можно помалку и полесни услови. Но, услови мора да има. Бидејќи да се прифатат оние кои не ги прифаќаат нив, би значело дека гревот, кој мора да биде уништен по секоја цена (Христос дал сè што поседува, за гревот да може да биде уништен, а човештвото спасено), ќе биде сочуван и ќе го зарази небото. Тоа не може да биде!

Затоа Бог ни вели на мене и на тебе: “Јас сакам, повеќе од сè друго, да те имам тебе во Моето царство. Јас Го дадов Мојот Син за ти да можеш да бидеш во него. Но стабилноста, зачувувањето на моето царство бараат да поставам одреден минимум од барања. Така мора да биде. Те молам, исполни ги тие барања! Јас сакам да бидеш со Мене!”

Најосновниот минимум, кој Бог мора да го бара е изразен со Христовите зборови упатени на фарисејот Никодим: “Исус... рече: ‘Вистина, вистина ти велам: ако некој не се роди одозгора, не може да го види царството Божјо” (Јован 3:3).

Јасни зборови

Овие зборови се онолку недвосмислени и директни колку што можат да бидат некои зборови. Искажани, како што биле, со лъбов, сепак тие јасно кажуваат дека не постои можност да се прими вечниот живот, да се има удел во небесното царство кое треба да дојде, освен преку искуството кое се нарекува ново раѓање.

Исусовите зборови се толку јасни, што е потребно само едно главно прашање за да може потполно да се разбере нивното значење: Какво е тоа искуство на ново раѓање, без кое ниту еден човек не може да го види небото?

Библијата изнесува сосема јасно дека новото раѓање значи радикална промена во животот: “И така кој е во Христа, тој е ново создание; старото помина; ете, сè стана ново.” (2. Коринтјаните 5:17); “Ќе ви дадам ново срце, и нов дух ќе ви дадам; ќе го земам од вашето тело каменото срце и ќе ви дадам срце од месо.” (Езекиел 36:26).

Фактот дека новородената личност е описана како “ново создание”, или создание за кое “сите нешта станаа нови”, кое “оди во обновен живот” (Римјаните 6:4), јасно укажува на фундаментална, коренита промена. Тоа не е калемење на нова овошка врз старо дрво. Тоа е нов и поинаков вид на дрво.

Не обликуван или преиначен живот

Тоа не е преиначен живот во кој грешникот престанува да пуши или да пие, во кој малку повеќе се труди да го контролира својот темперамент, апетитот и навиките да се забавува. Тоа не е ниту сменет живот од кој е исфрлен накитот, во кој еден од седумте дена сега се поминува поинаку од порано, во кој новоприфатените верувања предизвикале промена на пријателите и користењето на слободното време.⁶

Тоа не е само преобликуван живот во кој тој ги сменил приоритетите; во кој, на пример, тој ги поттурнал спорот или парите, работата или облекувањето, забавата или јадењето, и така натаму, од повисоко кон пониско место.⁷

Христијанскиот живот не е преиначување или подобрувње на стариот, туку промена на природата. Тука се работи за умирање на личноста и гревот, и за сосема нов живот. Оваа промена може да се случи единствено преку ефикасната работа на Светиот Дух. - *Копнежот на вековите*, стр.172.

Тоа е искуство кое секој, без исклучок, мора да го доживее ако сака да стане член на Божјото семејство. Никој не се раѓа на таков начин, за да може да се смета дека е природен христијанин и за да не му биде потребно ваквото искуство.

Природен христијанин! Оваа заблуда на многумина им послужила како плашт за личната праведност, и одвела мнозина во наводна надеж во Христа, без да искористат практично знаење за Него, за Неговите борби, Неговото самооткажување и жртвување. - *Сведоштва, том 2*, стр.177, 178.

Вашето рафање, вашата репутација, вашето богатство, вашите таленти, вашата љубезност, вашето човеколубие, или било што ваше или поврзано со вас, не може да воспостави никаква врска помеѓу вашата душа и Христа. - *Исто, том 5*, стр.48, 49.

Во трансформацијата при новото рафање, животот се сретнува со толку изразена промена која може да се спореди со смртта. Од живеење, од активен живот, во смрт! Колку забележлива компарација! Никој нека не се залажува. Доколку не сте искористиле ваква трансформација, не почивајте. Барајте Го Бога со целото свое срце. Тоа нека биде единствената важна работа во вашите животи. - *исто, том 2*, стр.179.⁸

“Не почивајте” додека не ја примите оваа променета природа, истакнува сестра Вајт. Можеме да бидеме сигурни дека Бог, во Својата будна љубов активно работи да ја доведе секоја душа кај Себе.

Кои се знаците според кои ќе знаеме дали сме наново родени? Библијата споменува многу. На пример, блаженствата (Матеј 5:3-12) се однесуваат на мажите и жените кои го искористиле тоа. Галатјаните 5 глава ги споредува лошите дела и навики на необновениот (стихови 19-21) со плодовите на Духот кои се гледаат во обновениот човек (стихови 22, 23).

Девет знаци на обновувањето

Предлагам девет манифестации на искуството на ново раѓање:

Чувството на слобода: мир во душата. Личноста, особено онаа која тврди дека е христијанин, а не е наново родена, која сè уште се бори со своите несакани гревови и е обременета со вина, не може да има мир. Нападната од сомневања, несигурна во својот статус со Бога, таа е често тажна.

Но со искуството на новораѓањето, сето тоа се менува. “И така бидејќи оправдани со верата, имаме мир со Бога, преку нашиот Господ, Исус Христос.” (Римјаните 5:1). Елена Вајт прекрасно го опишува тоа искуство на 58-мата страница од *Служба на исцелувањето (Здравје и среќа)*, каде што вели: “Постои тишина во душата.” Целиот метеж, целата борба е завршена, бидејќи Исус владее во потполност, гревот е изгонет, и своето јас веќе не управува.⁹

Оној кој е помирен со Бога и со своите ближни, не може да биде несрекен. Завист нема да има во неговото срце; злите претпоставки таму нема да најдат место; омразата не може да постои. Срцето кое е во хармонија со Бога е соучесник во небесниот мир, а неговото блажено влијание се шири над сите кои го опкружуваат. - *Мисли од гората на блаженствата*, стр. 28.¹⁰

Искуство на љубов кон другите. “Ние знаеме дека преминавме од смрт во живот, бидејќи ги сакаме браќата свои; оној, што не го сака братот свој, тој пребива во смртта” (1. Јованово 3:14). Оваа христијанска љубов не е сентиментално чувство, или дури не мора да се јави како онаа емоција, која ги поврзува членовите на едно семејство. Таа е начин на однесување со почит, смислена грижа за потребите на другите, доброволна одлука да им се помогне на другите во потреба.

Ваквиот однос се задржува и кон неинтелигентните, ексцентричните, несаканите, пропаднатите, кон непријателите исто како и кон пријателите. Тој е принцип кој ја тера личноста, со однесување и дела, да го стави доброто на другите пред своето добро.¹¹

Таква љубов треба да поседуваме. Без неа сите други способности и дарови се како ништо (1. Коринтјаните 13). За таквата љубов Јован рекол: “Кој не сака, тој не Го познал Бога, оти Бог е љубов” (1. Јованово 4:8). Ваквата љубов може да дојде единствено од Бога; ниту еден човек не може да поседува толку широк спектар на љубов самиот од себе. Таа не е продлабочување или подобрување на

човечката лъбов, таа е Божи дар. Таа е поголема дури и од лъбовта на мајката кон своето дете (види *Пораки до младите*, стр.115). “(Чистата) лъбов е небесна характеристика. Природното срце не може да ја роди. Оваа небесна билка цути само онаму каде што Христос владее неприкосновено.” - *Библиски коментар на АСД*, коментар на Елена Вајт за 1. Јованово 4:7,8, стр. 952.

Одвратување на умот и срцето од светот. Необновената личност, природно е од светот. Нејзините најголеми интереси нормално се центрирани таму, и не може да се очекува да биде поинаку. Таа е фокусирана на работата, или на парите, или на облеката, на забавата,¹² можеби дури и на работата за Бога.¹³

Новородената личност нема да остане бесрамно молчелива во разговор за Исус и Неговата лъбов, а сепак со жар да зборува за спорт, гардероба, патувања или автомобили.¹⁴

Оние кои се даваат себеси на Христа “не се од овој свет” (Јован 17:14).¹⁵

Вистинското обратување е јасна промена на чувствата и побудите; тоа е ослабнување на световните врски, бегање од нивната духовна атмосфера, оддалечување од контролирачката моќ на нивните мисли, гледишта и влијанија. - *Сведоштва, том 5*, стр.82, 83.

Победа каде што порано бил пораз. Оној што се труди да победи со свои сили или воглавно со нив, не може да биде победник. Причината за тоа е што тоа е обид личноста да се победи себеси, што е невозможно.

Оној во кого Христос не престојува, не може да биде победник. Значи, само новородениот христијанин може да извојува и да ја задржи победата над своите гревови. Само оној кој може на себе да ги примени зборовите на Павле: “Јас живеам: сепак не јас, туку Христос живее во мене,” може да го победи гревот. Тој тогаш ќе може да каже: “Сè можам преку Исуса Христа Кој ми дава сила.”¹⁶

Тоа воопшто не значи дека во животот на христијанинот понекогаш нема да има ужасни борби. Умирањето на личноста е секојдневна, дури постојана работа. Но, бидејќи умот е сега сменет, а желбите, склоностите, побудите и волјата на новородената личност се насочени кон Христа, тој може да ја извојува победата.

Ако сакате да имате волја, Бог ќе ја заврши работата за вас, дури ќе ги “оттргне фантазиите и секое превознесување кое се крева против знаењето за Бога, ќе ја зароби секоја мисла во

послушност на Христа.” Тогаш ќе го градите сопственото спасение со страв и трепет. “Бидејќи Бог е Оној кој во вас прави да сакате и да чините според Неговата блага волја.” - *Мисли од гората на блаженствата*, стр. 142, 143.

Честа инстиктивна потреба за молитва. Оваа желба доаѓа од длабоката внатрешна потреба за заедница со Спасителот, како што вљубениот има силна желба да биде со љубената личност. Оваа потреба поетски ја искажал псалмистот: “Како што кошутата жеднее по водни извори, така и душата моја, Боже, копнее по Тебе! Душата моја жедува за силниот и живиот Бог.” (Псалм 42:1,2)

Заинтересираност за Божјата реч и свртување кон неа. “Ги најдов зборовите Твои и ги проголтав; Твоето слово ми беше за радост и веселба на срцето мое”, запишал Еремија (Еремија 15:16)¹⁷ На новородената личност,

Божјиот збор, кој бил досаден и неинтересен, сега е избран да се проучува, тој станува негов советник. Тој е писмо напишано за него од Бога, во кое е содржан описот на Вечниот. Неговите мисли, неговите зборови и неговите желби се доведени кон ова правило и тестирали. Тој се тресе на заповедите и предупредувањата кои таму се содржат, додека цврсто се фаќа за ветувањата и ја зајакнува сопствената душа применувајќи ги на себе.

Верата според која живеам, стр.139.

Зголемена чувствителност на грев. “Иако бевме (духовно) мртви според гревовите наши, (Бог) нè оживе со Христа. (Ефесјаните 2:5)¹⁸. Како коментар на овие зборови на Павле, Елена Вајт пишувајќи за новораѓањето, вели:

Нови мисли, нови чувства, нови побуди се всадени. Поставен е нов стандард за карактерот - Христовиот живот. Умот е сменет; способностите дејствуваат во нова насока ... Совеста е разбудена. - *Христовите параболи*, стр. 98, 99.

Кога срцето ќе му се предаде на влијанието на Божјиот Дух, совеста се заживува. - *Патот кон Христа*, стр. 24.

Како што многумина можат да посведочат, прашањето: “Што не е во ред со ова?” често му се одговара на оној кој прашува, кога на Светиот Дух Му се овозможува да ја разбуди заспаната совест и да ни помогне да согледаме што навистина не е во ред со тоа нешто.¹⁹

Како што сончевиот зрак, кој пробивајќи се низ тесна пукнатина во темната затворена соба, пред нашите очи открива

стотици честички прашина, дотогаш невидливи, така кога Сонцето на Праведноста ќе ги осветли нашите животи, согледуваме гревови кои порано не сме ги гледале.

Став на доброволна послушност на Бога. Воскликов: “Одлучив да ја творам Твојата волја, о Боже!” (Псалм 40:8) може да потекнува единствено од новородена личност (Еремија 31:33). Необраратеното срце “на законот Божји не му се покорува, ниту, пак, може” (Римјаните 8:7).

Со новото раѓање срцето се доведува во хармонија со Бога, кога е доведено во согласност со Неговиот закон. Кога оваа моќна промена ќе се случи кај грешникот, тој поминал од смрт во живот, од престапување и побуна во послушност и верност. Стариот живот на отуѓеност од Бога е завршен; започнал нов живот на помирување, вера и љубов. - *Големата борба*, стр. 468.

Секогаш кога личноста му се спротивставува на гревот, кој е беззаконие, нејзиниот живот ќе биде доведен во согласност со законот, во совршена послушност. Тоа е работата на Светиот Дух. ...Љубовта е изразена во послушноста. Оние кои Го љубат Бог и ги држат Неговите заповеди и оние кои не Го љубат и не ги почитуваат Неговите барања ќе ги разделува остра и јасна линија. - *Сведоштва, том 6*, стр. 92.

Ваквиот став на послушност нема да се однесува само на оние барања кои се лесни и погодни, туку исто така и на оние кои бараат самооткажување и саможртвување.²⁰

Нагон да им се сведочи на другите. Исусовите последни зборови упатени на Неговите ученици биле ветувањето на Светиот Дух. Кога Тој ќе биде применен, тогаш, Исус рекол: “Ќе Ми бидете сведоци” (Дела 1:8). Давид, преколнувајќи Го Бога за прошка и обновување на неговата моќ - да Му ја врати радоста на спасението - продолжува: “Тогаш ќе ги научам престапниците да одат по Твоите патишта, и грешниците кон Тебе ќе се обрнуваат” (Псалм 51:13).

Ако сме христијани, оваа работа (сведочењето) ќе ни причинува задоволство. Онолку скоро кога некој е обратен во него, е родена желбата да ги запознае другите со тоа колку скапоцен пријател тој нашол во Исуса. Спасувачката вистина која посветува, не може да остане затворена во неговото срце. - *Копнежот на вековите*, стр. 141.

Веднаш штом некој ќе биде вистински обратен, во неговото срце се раѓа искрена желба да оди и да им раскаже на пријателите

и соседите за скапоцената светлина која сјае од светите страници. Во својата несебична служба за спасување на другите тој е живо послание, кое сите можат да го читаат. Неговата лъбов покажува дека тој е обратен во Христа и дека станал Негов соработник. -

Сведоштва, том 5, стр. 386.

Во својата длабоко духовна книга, *Божјиот начин на светост*, Хорациус Бонар вака започнува едно глава:

За да можам да живеам христијански живот, прво морам да станам христијанин. Дали сум? Треба да го знам тоа. Дали го знам тоа, и знаејќи го тоа, знам ли чиј сум и кому му служам? Или е моето право на тоа име сè уште дискутиабилно, сè уште подложно на сериозни дебати и истражувања?

Ако треба да живеам како *Божји син*, морам да *бидам* син и морам да го *зnam* тоа; во спротивно, мојот живот ќе биде вештачка имитација, дел од расипан механизам кој изведува одредени совршени движења, но е без виталната сила и енергија. Тука грешат многумина. Тие се обидуваат да живеат како синови, наместо да станат синови, заборавајќи го Божјиот едноставен план за веднаш да станат синови Божји: "на сите што Го примија - на сите што веруваа во Неговото име - им даде можност да станат синови Божји." (Јован 1:12). - стр.57

Синовите и ќерките поседуваат одредени карактеристики на своите татковци. Дали јас ги поседувам карактеристиките на мојот небесен Отец?

ОНОЈ КОЈ НИ ПОМАГА ДА СОВЛАДАМЕ

СРЕДИШТЕТО на проблематиката со која се занимава оваа книга, накратко, се: новото рафање, оправданието и посветувањето, кои се дело на Светиот Дух. Исполнувањето на планот на спасението, кој ги овозможува овие промени во, и за човекот, зависи од службата на Светиот Дух.

Малку глави во Писмото на толку јасен и драматичен начин ја расветлуваат работата на Светиот Дух како Римјаните 7 и 8 глава. Во седмата глава, Павле, со отсечни потези на четката, за нас ја црта сликата на своето лично искуство, кога конечно го согледал правото на Бога и Неговиот закон за него:

Зашто знаем дека Законот е духовен, а јас, пак, сум од тело, продадено на гревот. А што правам, не знам; бидејќи не го вршам она, што го сакам, туку она, што го мразам, тоа го правам. Ако, пак, го правам она, што не го сакам, тогаш се согласувам со Законот дека е добар. И така, јас веќе не го правам тоа, туку гревот, што живее во мене. Јас знам дека во мене, односно во моето тело, не живее доброто; бидејќи желба за добро во мене има, но да го правам тоа, не наоѓам сили. Оти не доброто, кое го сакам, го правам, туку злото, што не го сакам, го вршам. А штом го вршам она, што не го сакам, не го вршам веќе јас, но гревот, кој живее во мене. Римјаните 7:14-20.

Потоа следуваат забелешките:

Бидејќи, со својот внатрешен човек наоѓам наслада во Законот Божји, но во органите свои гледам друг закон, кој војува против законот на мојот ум и ме прави заробеник на гревовниот закон, кој е во моите органи. (Стихови 22 и 23)

Три закони

Во овие зборови Павле споменува два закона. Принципот на Божјиот закон, објавен во Десетте Заповеди (стих 7), чиешто барање го спознава како праведно и добро, но не може да го исполнува, и “законот на гревот, Кој живее во моите органи.” Овој закон може да биде дефиниран, накусо, со оние наследени и стекнати склоности кон гревот кои му оневозможуваат на човештвото да прави добро без Божја помош; тоа се оние ограничувања на слабостите, кои се дел од човековата смртност. Така, спречен од овој отпор од својата човечка природа и во состојба на голем внатрешен притисок заради тоа, Павле очајнички извикува: “Беден човек сум! Кој ќе ме избави од телото на оваа смрт?” (стих 24).

Но во Римјаните 8 глава, тој притисок е ослабнат, бидејќи доаѓа третиот закон, кој ги ослободува духовните сили и потполно го решава проблемот на Павле: “Бидејќи Законот на Духот, кој дава живот во Христа Иисуса, ме ослободи од законот на гревот и на смртта” (Римјаните 8:2).²¹

Според нашето разбирање, што мислиме дека претставува овој трет закон или подобро речено, правило? Може да биде дефиниран како начинот на кој работи Светиот Дух кога ќе влезе во обратен живот.

Така Павле непогрешливо објаснува дека Светиот Дух, и само Светиот Дух како претставник на Христа, може да го направи за човекот она што треба да биде направено за него во извојувањето на победата против гревот, во пронаоѓањето на радост и мир и во добивањето на вечнојот живот.

Јасно е, значи, дека ефикасноста дури и на Христовата работа за човекот зависи од Светиот Дух. Без Него, сè што Иисус направил за време на Својот земен живот - во Гетсиманија, на крстот, при воскресението од гробот - и во својата првосвещеничка служба на небото, би било залудно. Користа од она што Христос го направил, би била онолку голема колку што е онаа од работата на било кој од големите светски верски или етнички лидери. Бидејќи, иако тој бил Бог, а тие само луѓе, Христос не може да ги менува луѓето единствено со Својот пример и учење. За да се сменат, неопходно е да се работи со, и во нив. А таа работа ја извршува Светиот Дух, Христовиот Дух, Кој бил испратен за Христовата работа во срцата на луѓето да биде возможна.

Светиот Дух бил најголемиот од сите дарови кои Тој (Христос) можел да ги измоли од Неговиот Отец за воздигнувањето на Својот народ. Духот требал да биде даден како служба на обновувањето, и без тоа Христовата жртва би била без никаква полза... Духот е Тој кој го прави ефикасно она што било постигнато од Откупителот на Светот. Преку Духот срцето станува чисто. Преку Духот верникот станува соучесник во божествената природа. Христос го дал Својот Дух како божествена сила за да се победат сите наследени и стекнати тенденции кон злото и за да го втисне Својот карактер врз Неговата црква. - *Копнежот на вековите*, стр 671. (италикот е додаден)

Најголемиот ветен подарок

Исус им Го ветил на Своите ученици дарот на Духот за време на Своите последни часови со нив пред да појде во Гетсиманија, кај Кајафа, Ирод и Пилат - и на Голгота. Три години тој ги поучувал со зборови и дела. Три години Тој бил нивната сила, советник, водач, помошник и пријател. Сега, требало да ги остави како овци помеѓу волци и гулаби помеѓу змии.

Знаејќи ја нивната голема потреба подобро од самите нив и знаејќи го она што им го донесува иднината, Тој Го видел и најголемиот дар што може да им го даде и кој ќе ги исполни нивните големи потреби.

“Jac ќе Го помолам Отецот”, рекол Тој “и Тој ќе ви даде друг Утешител, за да биде со вас довека, Духот на вистината” (Јован 14:16,17).

Грчкиот збор, тука преведен како Утешител е “параклетос.” Во други верзии се сретнува и преводот помошник, советник, адвокат, друг. Кој ќе стои крај вас, и некои други термини. Мноштвото преводи сугерира дека овој збор има богато значење. Тоа е вистина.

Популарниот Шкотски писател и теолог, Вилијам Баркли напишал интересен пасус во една од своите книги, во кој го објаснува основното значење на зборот “параклетос”:

Зборот “параклетос” навистина значи некој што е повикан; но постои причина зошто некој се повикува, а тоа на зборот му ги дава неговите понатамошни објаснувања. Грците го употребуваат овој збор на навистина многу начини. “Параклетос” може да биде личност повикана да сведочи на суд во нечија корист; може да биде адвокат повикан да застапува некого кој е под обвинение, кое би резултирало со сериозна казна; може да биде експерт повикан да

го даде своето мислење во некоја сериозна ситуација. Може да биде личност повикана кога, на пример, група војници ќе ја загубат својата храброст и дух, за да влее нова храброст во нивните срца и мисли. Секогаш “параклетос” е некој повикан за да помогне кога личноста што го вика е во неволја, под сомневање или збунета. . . . Ние имаме модерна фраза која често ја употребуваме. Ние зборуваме за способноста да се *носиме* со некои нешта. Токму тоа е работата на Светиот Дух. Светиот Дух доаѓа кај нас и ги зема нашите неспособности и ни дава сила и моќ да се *носиме* со животот. Светиот Дух на местото на губитникот, става победнички живот. - *Евангелието на Јован, том 2*, стр.194, 195.

Општење со Духот

Павле употребува збор кој содржи нешто од истата идеја како и “параклетос”, додавајќи му, можеби, пошироки димензии. Тој пишува за “општење” со Духот (Филипјаните 2:1; 2. Коринтјаните 13:14). Грчкиот збор “коинонија” претставува близка заедница и сочувствителна соработка на третата личност на Божеството со христијанинот.

Во секое време и на секое место, во сите страдања и во секоја болка, кога сè до каде што допира погледот изгледа темно, а иднината сосема неизвесна и кога се чувствуваат сосема беспомошни и осамени, Утешителот ќе биде испратен како одговор на молитвата со вера. Околностите можат да нè одделат од сите земни пријатели, но никакви околности, никаква одалеченост не можат да нè oddalечат од небесниот Утешител. Каде и да сме, каде и да одиме, Тој секогаш ни е од десната страна да нè поддржи, помогне, подигне и охрабри. - *Копнежот на вековите*, стр. 669, 670.

Објаснувајќи им ја на Своите ученици вредноста на Подарокот што им Го испраќа, Исус им рекол дека Светиот Дух ќе ги осведочи лутето за нивните гревови; ќе ги увери во вистинитоста на евангелието, и во големината на Христовата праведност; и ќе ги увери дека таа може да биде нивна (Јован 16:8-10). Значи, Светиот Дух е активен учесник во обратувањето (Јован 3:5; Тит 3:5,6). Ако човекот одбие или не се потруди да се одвои од своите гревови и да ја прифати Христовата праведност, Духот ќе го вреже во неговата совест спознанието за страшните последиците од она што го прави. (Јован 16:11).

Исто така, преку Светиот Дух ние сме исчистени, издвоени како Божји деца и оправдани (1. Коринтјаните 6:11). Преку Духот, битката во

срцето и животот успешно се води и се развиваат плодовите на христијанството (Галатјаните 5:16-25). Понатаму, задача на Светиот Дух е да ја развие праведноста и да даде мир и радост (Римјаните 14:17), да води кон вистината (Јован 14:13), да помага во слабостите (Римјаните 8:26), да дава сила (Ефесјаните 3:16) и моќ (Лука 24:29), да ослободи од гревовите (2. Коринтјаните.3:17), и да нè запази да не грешиме.

Кога ќе разбереме што прави Светиот Дух за нас, ќе можеме да го цениме тврдењето дека кога Неговата моќ влегува во нашите животи, ги донесува “сите други благослови со себе” (*Дела на апостолите*, стр.50). Нам навистина ни се потребни тие благослови. Потребна ни е помошта на Духот за да се носиме со гревот и со себеси, и да ги исфрлим нив од нашите животи. Затоа, пред да продолжиме со читањето на страниците на оваа книга, не треба ли да го следиме советот на Духот на пророштвото и “да ја бараме помошта на Божјиот Дух во молитва?” - *Сведоштва за проповедниците*, стр.456.²²

СРЖТА НА ПРОБЛЕМОТ

КОГА ќе се роди, центарот на животот на бебето е неговото Јас. Веднаш штом ќе научи да се изразува на најпростиот можен начин, тоа почнува да ви става до знаење дека тоа мора да биде задоволено, дека *неговите* желби мораат да бидат исполнети, *неговите* барања извршени.

Што се однесува до него, тој е центарот на вселената - и не заборавјте го тоа! Доколу не му се даде она што го сака или му треба, тоа ви укажува на тоа на најнепосреден начин. Ако неговата волја е осуетена или неисполнета, тоа често започнува бесно да врекска. Тоа е природна реакција, наследена кај оние што ѝ припаѓаат на паднатата раса.

Овој корен на себичноста може да се манифестира во изливите на бес кај постарите деца, кога нивното Јас е потиснато. Кога ќе стане возрасен, тој главно, станува пософистициран и посуптилен во обидите да ја спроведе својата волја. Тој, помалку или повеќе, ќе стане лъбезен и културен, бидејќи општеството го бара тоа од него. Тој повеќе ќе биде културен отколку груб; цивилизиран отколку див. Но, неговото Јас сè уште ќе бара задоволување. Егото ќе бара да биде нахрането, заштитено, изразено.

Кај бебето, овие барања се, се разбира, несвесни. Уште повеќе, толку неопходни основни инстинкти, како самоодржувањето, се поврзани на бешките реакции. Затоа, јас не сакам да кажам дека описаните реакции и навики на бебето се грев, кој е свесна побуна против Бога. Туку, дека дојдени од паднатата човекова природа тие неизбежно водат во грев, како што реката Јордан тече кон Мртвото море.

Христос молчеливо го потврдил ова за време на Неговата Проповед на Гората. Тогаш Тој не ѝ се обраќал на некоја група луѓе која била повеќе грешна од просечните. Напротив, во поголем дел, оние луѓе кои биле собрани околу него, најверојатно сакале да живеат добар живот. Сепак, јасно укажувајќи дека човештвото е грешно во своите корени, Тој рекол: “Ако вие, бидејќи поши, умеете да им давате на своите чеда добри дарови...” (Матеј 7:11).

Тој ја сугериiral истата идеја и во разговорот со Никодим. Таму зборува за “оној кој е роден од тело”. Потоа, јасно исказувајќи дека мислел оти човекот по своето наследство е грешен, Тој додава, “Морате повторно да се родите” (Јован 3:6,7). Со други зборови, морате натприродно да станете радикално променети од онаа личност каква сте станале со раѓањето; морате да бидете трансформирани во поинаква личност.

“По природа, чеда на гневот”

Слична потврда ни дава Павле во Ефесјаните 2:3, кога пишува дека Ефесјаните, кои не биле поинакви од другите луѓе, се “по природа ... чеда на гневот.” А добро се познати и неговите зборови од Римјаните 7, каде што живо ја опишува својата неспособност да го победи гревот, бидејќи по природа бил грешен.

Исто така, се сеќаваме на зборовите на Давид: “Ете, во беззаконие сум зачнат и во грев ме роди мајката моја” (Псалм 51:5); и на Јов; “Кој ќе се роди чист од нечист? Ниеден.” (Јов 14:4).

Да се послужиме со еден дијаграм за да на наједноставен начин ја илустрираме состојбата што ја опишувавме:

Го употребуваме срцето во конотација на желбите, чувствата, побудите, импулсите, интересите, намерите, навиките - тие основни квалитети кои ја сочинуваат човековата личност и карактерот.

Во овој дијаграм ја видовме причината зошто дури и бебето покажува одредени симптоми на грешност. Тоа е така, затоа што со Егото како центар, човековата природа тежнее да се побуни против Бога. Сам од себе, човекот нема тенденција да ја исполнува Божјата волја. Тој сака да ја исполнува својата волја. “Бидејќи телесното мудрување е непријателство против Бога.” (Римјаните 8:7)

“Ќе ставам непријателство”

Секој отпор што човекот го има кон гревот е всаден во неговото срце со Божја рака.

Бог изјавил: “Јас ќе ставам непријателство.” Ова непријателство ние по природа не го поседуваме. Кога човекот го прекршил божествениот закон, неговата природа станала зла и тој дошол во хармонија, а не во несогласување со сатаната. Природно, не постои непријателство помеѓу грешниот човек и зачетникот на гревот. И двајцата станале зли преку отпадот... Кога Бог не би интервенирал на овој план, сатаната и човекот би склопиле сојуз против небото; и наместо да негува непријателство кон сатаната, целото човечко семејство би било обединето во опозиција против Бога. - *Големата борба*, стр.505.

Непријателството кон сатаната е дар од Бога. - Елена Вајт, за *Преглед и гласник*, 3 мај, 1906.

Основниот канал преку кој Бог допира до човековото срце и ум е совеста.²³ Таа е вградена способност, дадена од Бога како средство преку кое Тој може да ни ја претстави Својата загриженост за нашите гревови и непослушност.

Оваа способност, која на човекот му кажува дека некои работи се добри, а некои не, и која го укорува кога прави лошо, треба да биде воспитана. Таа може да биде изострена или отапена. Но таа е канал преку кој Бог ѝ зборува на душата, обраќајќи му се на најголемиот скептик исто како и на најревниот христијанин.

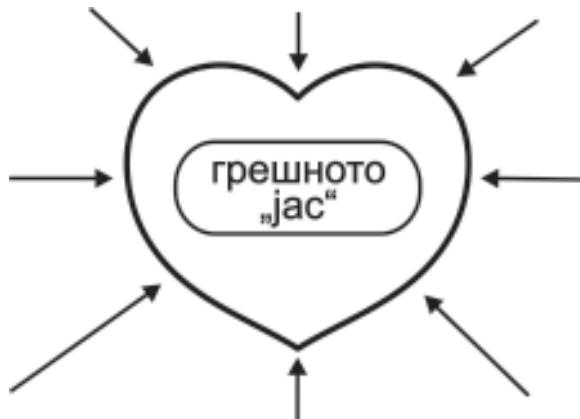
Бог, во Својата љубов, ја користи оваа способност како средство преку кое се обидува да го врати човекот кај Себе, за Тој да може да биде центар на неговиот живот, наместо неговото јас. Бидејќи Бог знае

дека човекот никогаш не може да биде среќен, никогаш не може да извојува победа против гревот, никогаш не може да му биде доверено небото и вечноиот живот, додека неговото его ја има контролата. Егото, со сите свои тенденции кон злото и неволјите, мора да биде симнато од престолот и сосема покорено.

За жал, кога Бог ни зборува преку совеста, ние често не разбирааме што е она што Тој се обидува да го постигне во нас. На пример, Бог, преку еден од многуте Свои канали, може да ни зборува многу јасно во некои прилики, кога нашата совест е будна.

Класичен пример за ова наоѓаме во искуството на Царот Давид. Давид ја предизвикал смртта на Урија Хетеецетот, а потоа ја земал неговата жена за себе. Овој сериозен грев до голем степен ја умртвил неговата совест. Но, конечно, дошло поволно време и Бог го испратил кај него пророкот Натан со приказната за малото јагне (2. Самоилова 12:1-13). И Давид, осудувајќи се себеси во замислената личност на богатиот човек, одеднаш бил доведен во ситуација да се препознае себеси онаков каков што е. Прекрасниот покајнички Псалм 51 е резултат на неговата разбудена совест.

Да ги илустрираме сега Божјите напори да допре до нас, со тоа што стрелките ќе ги симболизираат мноштвото средства кои Тој ги употребува за таа цел:

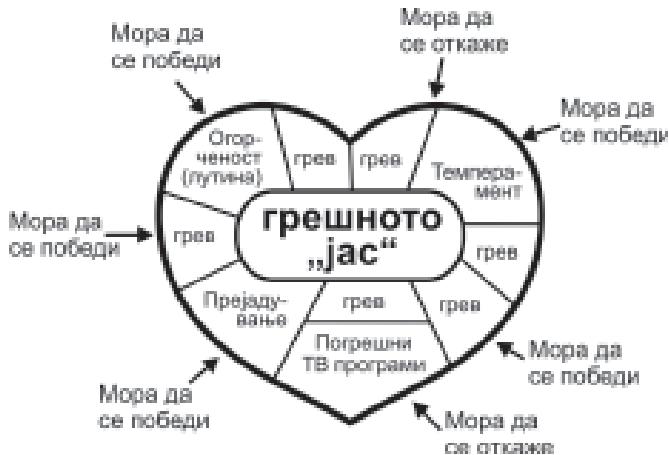
Кога на Бога ќе Му успеа да допре до нас и нашата совест да стане поотворена, ние стануваме прилично свесни за некои одредени нешта во нашите животи кои се грешни. Тоа можат да бидат гревови на телото, како што се прејадувањето или похотта. Може да биде нечесна практика. Може да биде завист, гордост, љубомора, озборување или

избуслив темперамент. Нашата совест може да започне обвинувајќи нè во врска со некои ТВ програми кои ги гледаме, некои книги што ги читаме, или плочи кои ги слушаме.

“Морам да победам”

Под овие сериозни закани на совеста и имајќи искрена желба да бидеме со Бога, можеби ќе одлучиме да се ослободиме од тие зла. Ќе си речеме на себеси: “Јас премногу јадам. Тоа е грев. Морам да намалам.” Или, “Го гледав Сите ја сакаат Ева на ТВ. Тоа навистина не е добра програма за еден христијанин. Ќе престанам со тоа.”

Затоа ќе бараме од Бога прошка и сила и ќе се обидеме да ги исправиме нашите грешки и гревови. Сега, нашата слика би изгледала така:

Разгледувајќи го дијаграмот, веднаш ги согледуваме недостатоците на она што се обидуваме да го направиме. “Постојат мнозина кои се обидуваат да се реформираат поправајќи ја оваа или онаа лоша навика и се надеваат дека на таков начин ќе станат христијани, но тие почнуваат од погрешно место. Нашата задача започнува во срцето.”²⁴ - Христовите параболи, стр.97. За да ја вклопиме оваа изјава “Нашата задача започнува во срцето” со нашиот дијаграм, ќе ја модифицираме во “Нашата задача започнува со егото во срцето”. Тоа е во согласност со мислата на Елена Вајт.

Елена Вајт продолжува: “Срцето мора да биде обратено и посветено.”

Можеме да направиме уште еден додаток на нашиот дијаграм, кој ќе се однесува на тоа што е уште еден сериозно погрешен аспект на реформацијата кај некои луѓе; тоа е она што Елена Вајт го нарекува "крпена религија."²⁵ Нашиот дијаграм ни помага да ја согледаме таа состојба.

Крпената религија нема ниту мала вредност пред Бога. Тој го бара целото срце. Ниту еден дел од него не може да биде задржан за развој на наследените или стекнати тенденции кон злото... Мнозина секојдневно се сретнуваат со таквото искуство, но тоа е sepak погрешно разбирање на христовиот карактер. - *Библиски коментар на АСД*, Коментар на Елена Вајт, за 2. Коринтјаните 5:17, стр.1101.

Настојувањето да се биде послужен не е послушност

Оној кој настојува да ги држи Божјите заповеди единствено поради чувството на должност - бидејќи од него се очекува да го прави тоа - никогаш нема да ја спознае радоста на послушноста. Тој не е послужен.

Тој не е послужен, бидејќи не може да биде вистински послужен. Тој не може да биде вистински послужен од чувство на љубов, дури иако навистина го сака тоа, бидејќи неговото јас е центар на неговиот живот. Тој се труди да биде послужен - во овој случај да се ослободи од извесни гревови во својот живот - врз основа на себеси. Неговото јас се обидува да се дисциплинира самото себеси. Духовно, тоа е како да се обидувате да се подигнете себеси, повлекувајќи ги врвките на своите чизми.²⁶

"Егото не може да се справи со себеси; тоа не е достатно за задачата ... Само Бог може да нè направи и да нè одржи верни". - *Нашиот возвишен повик*, стр. 215.

Гледаме, значи, дека кога Бог ни се обраќа преку нашата совест, Тој се обидува да стори многу повеќе отколку само да нè наведе да се откажеме од некои одредени гревови во нашиот живот, колку и да се тие важни. Тој сака да се откажеме од себеси. Но, бидејќи совеста изнесува на површина лични гревови, почнуваме да размислеваме дека треба да се откажеме само од нив. Токму тука ние често промашуваме да го разбереме она што Бог се обидува да го направи, како што претходно видовме.

Само кога себичноста ќе биде мртва, кога поттикот да надвладееме е отфрлен, кога благодарност го исполнува срцето, а љубовта му дава арома на животот - само тогаш Христос ја населува душата, а ние стануваме соработници на Бога. - *Христовите параболи*, стр. 402.

Ако сте насочени кон себеси, одбивајќи да ја покорите својата волја на Бога, вие сте избрале смрт. За гревот, каде и да е, Бог секогаш е оган кој согорува. Ако го изберете гревот, и одбиете да се одделите од него, Божјото присуство кое го уништува гревот, ќе мора да ве уништи и вас. - *Мисли од гората на блаженствата*, стр. 62.

Егото тешко се потчинува. Човечката изопаченост во секоја форма тешко се доведува во согласност со Христовиот Дух. Но сите треба да бидат предупредени дека ако оваа победа не биде извојувана преку Христа, за нив нема надеж. Победата може да се извојува; бидејќи ништо не е невозможно со Бога. Со Неговата благодат на помош, сите избулви темпераменти, сета човечка изопаченост можат да бидат победени. - *Сведоштва, том 4*, стр. 349.

Егото кај многумина е толку големо, и секогаш се бори за превласт. Има такви кои тврдат дека се следбеници на Исуса Христа, а кои никогаш не умреле за себеси. Тие никогаш не паднале на карпата и не се скршиле. Сè додека тоа не се случи, тие ќе живеат за себе, а ако умрат такви какви што се, ќе биде засекогаш доцна да се исправат нивните грешки. - *Основи на христијанското воспитување*, стр. 284.

Секој што ќе влезе низ бисерните врати на Божијот град, ќе влезе како победник, а неговата најголема победа ќе биде победата над себеси. - *Сведоштва, том 9*, стр.183.

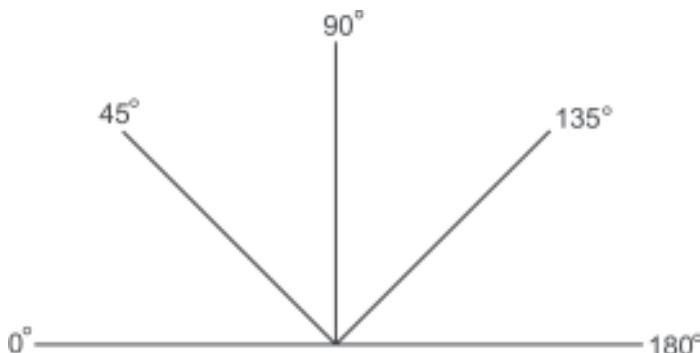
Прашањето кое сега ги оптоварува нашите умови е како да умреме за себеси? Одговорот е: така што повторно ќе се родиме. Во претходната глава ги прегледавме значите по кои некој може да открие дали е повторно роден. Сега ќе продолжиме, за да видиме на кој начин овој нов живот може да се добие.

Но, пред да се свртиме кон оваа необично важна тема и појасно и посилно да ги нагласиме нејзиното значење и длабочина, треба да размислим за еден друг аспект на искуството низ кое поминуваат мнозина, кои живеат христијански живот.

180 СТЕПЕНИ ХРИСТИЈАНИ

КАКО што видовме, постојат степени на духовното, или религиозно искуство. Пораката до Лаодикеја претпоставува широк спектар на степени, во однос на температурата: од студено, преку млако до жешко.

Геометријата ни дава еден поинаков преглед на овие степени кои ќе ни помогнат да согледаме некои аспекти од христијанскиот живот:

На нашата илустрација, да ја земеме точката која означува 0 степени за да ја претставиме состојбата на оној кој го отфрлил Светиот Дух, како што се Фараонот, Иисав, Саул и Јуда. Нивната состојба е безнадежна.

180 -те степени, што се наоѓаат на крајната десна страна ќе ги искористиме за да ја означиме состојбата на личноста која му е потполно

оддадена на Бога. Таа не треба да се сфати како некоја состојба на морално совершенство или нешто слично; тоа засега не е тема на нашето размислување. Таа го претставува само ставот на одаденост на Бога, кој нè обзема да постоиме сосема за Него, сосема да се ставиме себеси, и сè што имаме во Негови раце. Од основна важност е да го имаме на ум овој концепт додека го проучуваме ова и следните поглавја.

Во духовна смисла, постојат луѓе на секој степен помеѓу нулата и 180 степени. Со други зборови, во црквата можат да се најдат луѓе од студени до жешки според степенот на нивната одаденост на Бога, што нè враќа кон сликата на Лаодикеја.

Во секој случај, се чини дека не се сите Адвентисти на седмиот ден предадени на Христа. Елена Вајт пишува дека “мнозина ја прифатиле теоријата на вистината, а не искусли вистинско обратување” (*Сведоштва, том 5*, стр. 218). Таа дава дури и посилна изјава:

Новораѓањето е ретко искуство во овој период од постоењето на земјата. Тоа е причината зошто има толку многу превирања во црквите. Многумина, навистина многумина што го преземале Христовото име се непосветени и несвети. Тие се крстени, но се живи погребани. Нивното јас не умрело и затоа тие не станале во нов живот во Христа. - *Библиски коментар на АСД, Коментар на Елена Вајт за Римјаните 6:14, стр.1075.*

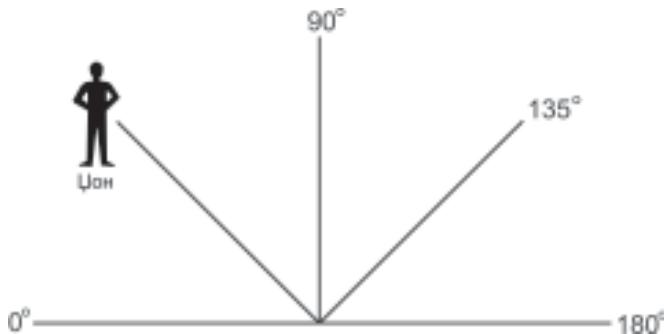
Зборот “ретко” е силен збор. Кога мислим на ретки парички, на ретки поштенски марки знаеме дека нема многу такви во светот.

Вистина е дека зборовите што ги цитирајме се напишани пред многу години. Но, можеме ли да кажеме дека црквата е во значајно подобра состојба денес отколку тогаш?²⁷

Човекот наречен Џон

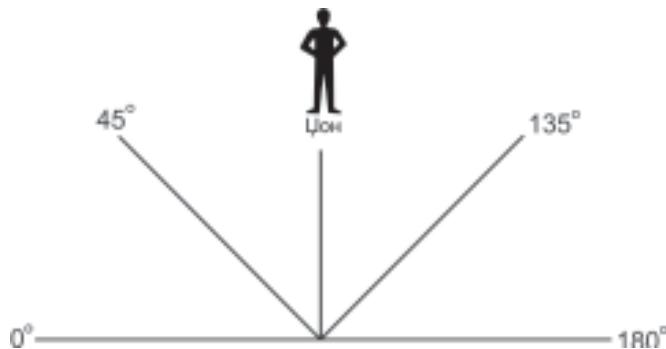
Да земеме еден замислен член на црквата за да го објасниме она што сакавме да го кажеме преку дијаграмот. Таа замислена личност ќе ја наречеме Џон.

Кога го запознавме, Џон се наоѓаше на ниско духовно ниво. За волја на илустрацијата, да речеме дека бил на 45 степени од нашиот дијаграм.

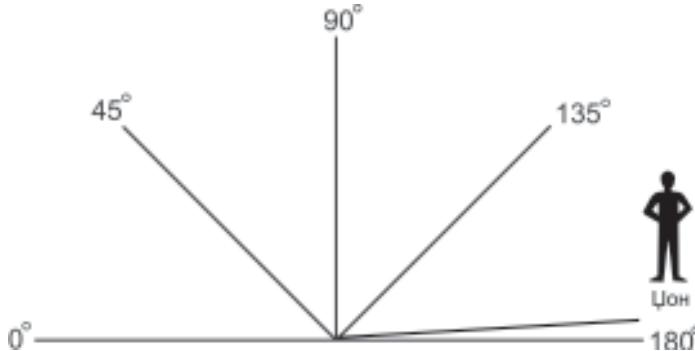
Џон е верник со “добар и регуларен статус”, кој приватно не живее според црковните стандарди. На пример, не дава редовно десеток. Гледа многу дискутабилни ТВ програми, често и во Сабота. Слуша прилично светска музика. Речиси никогаш не ја проучува својата Библија, и никогаш не ги отвора книгите на Духот на пророштвото. Тоа опишува само дел од неговиот надворешен живот. Уште многу нешта можат да бидат додадени за да се опише внатрешниот живот на Џон.

Тогаш, нешто се случува. На некој начин Светиот Дух почнува да допира до Џон. Можеби имал блиска средба со смртта во сообраќајна несреќа. Можно е и неговиот пастор да одржал проповед, која му помогнала да ја разбере Божјата голема љубов за него лично и желбата која Бог ја има за тој да биде спасен. Во секој случај, Џон се поместил на оваа скала на посветеноста на, да речеме, 90 степени.

Џон сега почнал да ја чита својата Библија. Престанал да ги гледа дискутабилните ТВ програми. Редовно и целосно дава десеток итн.

Светот Дух продолжува да работи со него. И Џон одговара на овој повик во своето срце и животот и стасува до, да речеме, 170 степени на посветеноста.

Да застанеме тука и да си поставиме едно прашање: Светиот Дух на јасен начин работел во животот на Џон, и тој се одзивал на Неговата љубов и водство. Но, дали е тој нановороден ако, според нашата илустрација, мора да стаса до знакот кој покажува 180 степени на оддаденост за тоа искуство (на обратување)? Одговорот е, се разбира, не. Како што описуваме со нашата илустрација со срцето од претходната глава, тој отстранил од својот живот многу нешта кои не треба да бидат во него, и вネл многу други нешта кои треба да ги има. Но сè уште не е наново роден.

Како богатиот младич (Матеј 19 глава), тој во голема мерка се свртел кон Христа. Но исто така, како и кај богатиот младич, нешто сè уште не е во ред. Во случајот со младичот грешката била во неговата себичност. “Му недостасувало само едно - но тоа било принцип од витално значење. ... За да може да ја прими Божјата љубов, младичот морал да се откаже од својата голема љубов за себеси.” - Копнежот на вековите, стр. 519.

Друго прашање: Можеме ли да кажеме дека Џон го доживеал искуството на обратувањето? Пред да одговориме на ова прашање можеби ќе сакаме да разгледаме уште едно или две нешта. Кое е значењето на зборот *обратување*? Споредбата на два библииски текста - Марко 4:12 - како што е даден во две различни верзии на Библијата, ќе ни помогне да дојдеме до одговорот на ова прашање.

Кинг Џејмс верзија

Гледајќи да гледаат,
и да не видат;
слушајќи да слушаат
и да не разберат;
та по некое време
да се обратат.

Ревизирана Стандард верзија

Навистина да гледаат,
но да не видат;
и навистина да слушаат,
но да не разберат;
та да
се завртат

Според ова, значењето на зборот *обратување* е едноставно “завртување”.

Две дефиниции на обратувањето

Библијата ни покажува дека во процесот на обратувањето учествуваат двајцата: Бог и човекот; во некои случаи Бог е Оној што е описан како извршителот на обратувањето, во други е тоа човекот. “Обрати ме за да се обратам” (Еремија 31:18); “Сврти нè кон себе Господи, и ќе се обратиме.” (Плач на Еремија 5:21); “Обратете се и ќе живеете” (Езекиел 18:32); “Вратете се, вратете се од вашите лоши патишта; зошто да умирате, о дому Израилев?” (Езекиел 33:11).

Доколку човекот има удел во своето обратување или завртување, можно е да согледаме дека тој самиот може само делумно да се сврти кон Бога, а не целосно.

Се чини дека Елена Вајт го употребува зборот *обратување во две смисли*. Една од овие употреби укажува на можноста за делумно обратување. Таа се обраќа до оние кои имаат “надеж во спасението ... без радикална промена на срцето или начинот на живот. Заради тоа површното обратување изобилува.” (Големата борба, стр. 486). Таа пишува за “наполу обратени луѓе” (*Сведоштва, том 5*, стр. 114). Таа ја опишува потребата од “темелно обратување”, без кое поединецот “нема надеж за небото” (*Сведоштва, том. 1*, стр.158).

Во оваа смисла да разгледаме некои други прашања. Можно ли е да се доживее “површно” ново раѓање? Може ли некој да биде половично наново роден? Може ли новораѓањето да биде било што помалку од темелно, а сепак да биде ново раѓање?

Може ли да се одговори поинаку освен со “Не” на овие прашања? Новото раѓање е длабоко, потполно.

Исус на централното место

Ова не значи дека кога некој е наново роден тој поседува потполно искуство, во смисла дека е сосема ослободен од секое искушение и грех, дека е ослободен од секоја склоност кон грехот. Тоа не значи моментна совршеност, но ова се подразбира само по себе. Тоа значи, како што видовме во третата глава, дека тој станал “ново создание” со “ново срце” и “нов дух”. Тоа значи дека на Исус Му е дадено централното место во неговото срце и дека љубовта кон Господ владее со душата.

Применето на нашиот дијаграм, да се биде на 45 степени или 90 степени или дури и 179 степени посветеност кон Бога, не е ново рафање. Тоа се степени на обратеност или завртување, но не и ново рафање. Според илустрацијата што ја користевме, новорафањето може да се случи единствено на 180 степени.

Тука се сетив на една изјава од Духот на пророштвото, која му дава голема важност на ова што сега го разгледувавме:

Постојат такви кои го бараат, секогаш го бараат добриот бисер. Но тие не се откажале сосема од своите лоши навики. Нивното јас не умрело, за да може Христос да живее во нив. Затоа не го наоѓаат скапоценниот бисер. Тие не ги победиле несветите амбиции и својата љубов кон светските атракции. Тие не го земале својот крст и не го следеле Христа по патеката на самооткажувањето и жртвувањето. . . . Без потполно предавање нема мир, нема радост. *Речиси христијани, а сепак не сосема христијани се чини дека се близку до царството небесно, но не влегуваат во него. Речиси, но не сосема спасени, значи да се биде не речиси, туку сосема загубен.* - Одбрани пораки, книга 1, стр. 339, 400 (италијански е додаден)

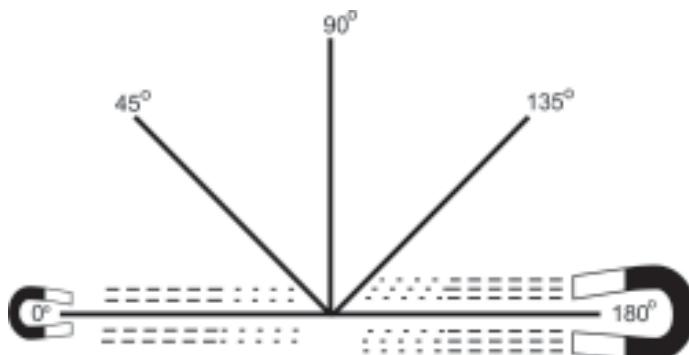
Покрај тоа што го употребува зборот *обратување* во смислата која штотуку ја разгледавме, Елена Вајт исто така го користи и во неговата вообичаена смисла, мислејќи на новото рафање:

Кадеја обратената личност, егото -

Не се бори за признание. . . . Ако нејзините побуди, зборови или дела бидат погрешно разбрани или протолкувани, таа не се навредува, туку продолжува со истото темпо по својот пат. Таа е љубезна и внимателна, понизна во своето мислење за себе, сепак полна со надеж, секогаш со вера во Божјата милост и љубов. - *Христовите параболи*, стр. 102.

КОГА НЕ БИ СЕ СПРОТИВСТАВУВАЛ

ИМА една изјава во “Патот кон Христа”, стр.27, која многу силно ме погоди кога прв пат ја прочитав, пред многу години. Би сакал да ја вметнам во дијаграмот кој го користевме како илустрација во минатата глава. Затоа, ќе додадам нешто на дијаграмот.

Забележувате дека делот од дијаграмот кој го претставува магнетот од десната страна е значително поголем од другиот, претпоставувајќи поголема привлечна сила. Помалечкиот магнет ги претставува трите нешта кои нè одделуваат од Бога: сатаната, егото и гревот. Поголемиот магнет го претставува влијанието на Небесниот Отец, Исус, Светиот Дух, ангелите - сите сили што небото ги користи за да нè привлече кон Бога и да нè оттурне од себичноста.

Откако ја поставивме равенката, еве ја и изјавата која толку силно ме погоди: “Грешникот може да ѝ се спротивставува на оваа (Христовата) љубов, . . . но кога не би се спротивставувал, би бил привлечен кон Исус. . . ”

Едно време во мојата младост се претставував себеси како речиси невоздржливо привлекуван од злото. Чувствувајќи дека треба да вложам натчовечки напори од своја страна, дека треба да пролеам крв, што се вели, за некако да стасам до некое место на посветеност каде што Бог би ме прифатил. Но, вистинската состојба беше дека со цел да го спречам она што Бог се обидуваше да го стори за мене, јас всушност сум се спротивставувал, сум велел, всушност: “Не, Боже, јас не сакам да одам толку далеку колку што сакаш ти. Нема да го завртам *целиот* мој живот кон Тебе. Постојат некои нешта за кои инсистирам да ги задржам, некои области за кои инсистирам самиот да ги поминам.”²⁸

Постојат и други луѓе кои се чувствуваат како што јас се чувствуваат во однос на пронаоѓањето на врската со Христа:

Некои, се чини, чувствуваат дека мораат да бидат на проверка и дека мораат да Му докажат на Бога дека се реформирани, пред да можат да го примат Неговиот благослов. Но тие скапоцени души уште сега би можеле да го имаат благословот. Тие мораат да ја поседуваат Неговата благодат, Христовиот Дух за да им помогне во нивните слабости, или нема да можат да изградат Христов карактер. Исус сака да дојдеме кај Него, онакви какви што сме - грешни, беспомошни, зависни. - *Одбранни пораки, книга 1*, стр. 353.

Тогаш овој цитат од “*Патот кон Христа*” се однесуваше токму на мене. Најсилната привлечна сила не се наоѓа на страната на 0 степени како што јас чувствуваат. Таа е на страната на 180-те степени. “*Оддалеку ми се јави Господ и ми рече: со вечна љубов те засакав и затоа пристапив кон тебе со милост.*” (Еремија 31:3). “*Ги влечев со човечки врски, со врски на љубов*” (Осција 11:4).

Универзална и постојана љубов

Божјата љубов е толку универзална, толку постојана, како силата на гравитацијата, која ги привлекува сите нешта кон својот центар. Ние ќе продолжиме да го чувствуваате привлекувањето на таа љубов освен ако, како што ракетата исфрлена од земјата надвор од нејзината орбита излегува од доменот на земјината тежа, се најдеме надвор од Божјата љубов заради постојан грев.

Постои уште еден аспект кој треба да го земеме предвид.

Бог го води Својот народ, чекор по чекор. Тој го доведува до различни точки, преку кои се манифестира она што им е во срцето. Некои издржуваат до една точка, но паѓаат на следната. На секоја следна точка срцето е испитано и искушано малку посилно. Ако оние кои тврдат дека се Божји народ најдат дека нивните срца се во спротивност со оваа вистинска патека, тоа треба да ги убеди дека сè уште имаат работа што треба да ја завршат за да победат, ако не сакаат да бидат изблуени од Божјата уста. Ангелот рече: "Бог ќе го доведува Своето дело сè поблиску и поблиску до проба за да го испита и провери секој член од Својот народ." Некои сакаат да прифатат една точка; но кога Бог ќе ги доведе до друга точка на испитување, тие се набираат и се одвраќаат, бидејќи наоѓаат дека таа удира право во некој негуван идол. Тука тие имаат можност да видат што е она во нивните срца што го исфрла Исус од нив. Тие ценат нешто повеќе од вистината и нивните срца не се подгответи да Го прифатат Исус. Поединците се испитуваат и проверуваат стотици пати за да се види дали ќе ги жртвуваат своите идоли и ќе го прифатат советот на Вистинскиот Сведок. Ако некој не биде исчистен преку покорувањето на вистината и не ја победи својата себичност, својата гордост и злите страсти, Божјите ангели изјавуваат: "Тој е соединет со своите идоли! Оставете го." - и продолжуваат со својата работа, оставајќи го тој поединец со неговите непредадени гревови, под контрола на злите ангели. Оние кои ќе издржат на секоја точка и ќе го поминат секој тест и ќе победат, ќе ја освојат наградата слушајќи го советот на Вистинскиот Сведок и ќе го примат познатиот дожд и на тој начин ќе бидат подгответи за преобразување. - *Сведоштва, том 1*, стр.187.

Да го разгледаме овој цитат во контекст на нашиот дијаграм.

Во претходната глава користевме еден замислен човек, Џон, за да го илустрираме она што сакавме да го кажеме. Ајде повторно да се послужиме со него за да го илустрираме горенаведениот цитат.

Го најдовме членот на црквата Џон на 45 степени посветеност на Бога. Кога бил крстен можеби се наоѓал на 180 степени. Но, со време, станал безгрижен и престанал да обрнува внимание на одредени работи. Полека, се лизнал до онаму каде што го запознавме, живејќи го Лаодикејското "безопасно, безживотно, бесчувствително религиозно искуство", како што го опишува Елена Бајт.

Се разбира, сè уште во некои работи бил адвентист. Да речеме дека, на пример, не пиел чај или кафе. Тој, се разбира, во најмала рака оддавал впечаток на држење на саботата. Секоја година редовно одел

на собор. Неговите деца оделе во црковно училиште. Тој ги правел овие нешта бидејќи можел да ги прави сосема удобно, без некоја поголема борба со себеси.²⁹

Тогаш, ја доживеал својата близка средба со смртта, или ја слушнал онаа проповед, која му го трогнала срцето. Светиот Дух започнал да ја разбудува неговата совест и да му ги покажува нештата во неговиот живот кои требале да бидат поправени. Така, тој се откажал од своите дискутибилни ТВ програми, почнал уредно да дава десеток, почнал да посетува молитвени часови итн.

Бог продолжил во својата љубов да работи врз неговото срце, а Џон продолжил да се одзива.

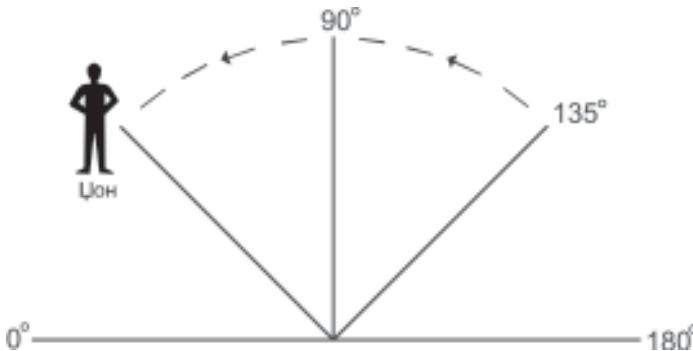
Битка во градите

Но да претпоставиме дека на замислената точка од 135 степени посветеност, обратување или завртување кон Бога, Џон бил повикан од Светиот Дух да се откаже од нешто за кое тој цврсто се држел. Сега неговото јас го засилува отпорот. Во градите на Џон започнува битка, во која гревот, сатаната и егото им се спротивставуваат на совеста, на здравиот разум и на Светиот Дух.

Сега Џон може да стори едно од трите нешта. Тој може да одлучи да го следи гласот на совеста и на Духот; може да реши да не се откаже од тој одреден грев; или може да заземе став дека ако чека доволно долго, проблемот ќе се реши сам од себе, што е, се разбира, само уште еден начин да го задржи својот грев. Во било кој од двата случаја, тој сè уште не го оставил својот грев.

Доволно е само да занемариме да се поврземе со царството на светлината. Ако не соработуваме со небесните сили, сатаната ќе го заземе срцето и ќе го направи свое живеалиште. - *Копнежот на вековите*, стр.324.

Што ќе се случи ако Џон донесе една од последните две одлуки? Тогаш, тој нема да остане на онаа точка од 135 степени, на која се развил неговиот отпор. Напротив, тој почнува да се лизга наназад кон старите 45 степени на посветеност каде што е сè удобно и тој сè уште може да биде со “добар и регуларен статус” во црквата, истовремено правејќи ги оние нешта кои го задоволуваат неговото јас. Сатаната повторно се здобил со спокој.

Но Бог не се откажува од Џон. Во друга прилика, во некој погоден момент, Светиот Дух одново започнува да го повикува. Божјата лъбов повторно го трогнува. Неговата совест е повторно разбудена. Тој повторно се откажува од навиките, кои во меѓувреме ги повратил. И повторно е доведен до истата точка. Повторно доаѓа до 135 степени на посветеност и до гревот со кој порано се соочил. Битката повторно започнува.

Соединет со своите идоли

Да претпоставиме дека во оваа прилика Џон одлучил да се откаже од својот вкоренет грев. Тој се поместува, да речеме, до точката од 170 степени. Тука се соочува со последната пречка која стои помеѓу него и Бога и новото рафање. Застрашувачка битка се води во неговото срце. Ако пропушти да го направи вистинскиот избор и да се предаде себеси во потполност под контрола на Светиот Дух, уште еднаш ќе се лизне назад на својата стара удобна, безгрижна, млака позиција. Но, не сосема. Тој не мора да се врати на 45 степени. Може да падне дури и до 30, па и до 20 степени. *Може да падне и на нула степени.* Бидејќи секој пат кога Мы се спротивставуваме на Светиот Дух, ние стануваме, во таа мерка, духовно неосетливи.³⁰ “Ако во душата се негува макар еден грев, или само една лоша навика се задржува во животот, затруено е целото битие. Човекот станува инструмент на неправедноста.” - *Исто,* стр. 313

Ако Џон истрае во спротивставувањето, ќе дојде време кога тој нема да може повеќе да им одговара на Христовите повици. Тогаш ќе бидат изговорени зборовите: “Џон е соединет со своите идоли, оставете го.” И Божјите ангели ќе заминат, оставајќи го со своите непредадени гревови, под контрола на злите ангели.

Тука морам да направам едно многу важно согледување. Дискутирај за нашиот замислен човек во светлината на цитатот од *Сведоштвата, том 1*, стр. 187. Тој Го прикажува Бога, како нè води по истата почва повторно и повторно со цел целосно да нè доведе кај Себе. Понекогаш за тоа се потребни години, децении, можеби дури и цел живот. *Но, тоа не мора да трае со години.* Може да трае само неколку мига.

Штом ќе се согласиме да го предадеме нашиот грев, да ја признаеме нашата вина, се отстранува бариерата помеѓу душата и Спасителот. - *Одбрана пораки, книга 1*, стр.325.

Во мигот кога ќе се предадеме себеси на Бога, верувајќи во Него, ја добиваме Неговата праведност. - Елена Вајт за *Преглед и гласник*, 25 јули, 1899.

Колку е Бог добар! Колку е упорен да нè собере, сите нас, кај Себе! Колку е трпелив! Колку е подготвен веднаш да го заборави минатото и да нè облече во неизвалканата облека на праведноста на Неговиот Син - ако сме сосема подгответи да ја одиграме нашата улога.

СУШТИНАТА И КЛУЧНАТА ТОЧКА НА ИСУСОВОТО УЧЕЊЕ

ДОЈДОВМЕ до точката кога треба да разгледаме што значи поимот “суштина на Христовото учење,” за кој Елена Вајт пишува во *Копнегот на вековите*, стр. 523. На друго место таа го употребува терминот клучна точка на Неговото учење.

Еден популарен речник, може да ни ја даде дефиницијата за терминот *суштина*: вистински или важен дел од нешто; срж...“

Што е важен елемент од Христовата порака до мене и до тебе?

Пред да одговориме на ова прашање, да размислим малку за нешто друго. Да разгледаме нешто од “тајната на побожноста,” таа голема мистерија, која човечкиот ум може само делумно, а никогаш потполно, да ја разбере.

Мислете на Христа, Создателот на сè, Семоќниот, Седржителот, Почестениот на небото. Тој се откажал од сето тоа, ги напуштил небесните дворови, целата Своја слава и моќ и станал ограничен и заробен со човечко тело, предмет на неговата немоќ, слабости, и искушенија.

Божественото понижување

Тој живеел како што живеат луѓето, претрпел како што тие претрпиваат, познавајќи ја сиромаштијата и тешкотиите на најбедните луѓе. Тој се изедначил Себеси со најпонизните во човештвото. Понижување, кое никогаш нема да можеме да го разбереме.